

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Μαυρομυχαλῆ 16.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΟΡΑΤΩΝ ΟΝΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΣ

(συνέχεια και τέλος).

Κατὰ τὸν Πίνδαρον, οἱ δαίμονες ἐθεωροῦντο ὡς προστάται τῶν ἀνθρώπων. Ἀποδίδει δὲ εἰς ἓνα ἕκαστον τούτων ἀπὸ ἓνα δαίμονα, ἐν ιδιότητι φύλακος. Προστίθῃσιν ὡσαύτως, ὅτι ἐν ἑκάστη γεννήσει ἀνθρώπου παρίσταται καὶ εἰς δαίμων.

Ὁ Πορφύριος, νεопλατωνικὸς φιλόσοφος, λέγει ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουσι τὰς τέχνας τοῖς δαίμοσι καὶ ὅτι οὗτοι εἰσὶν ἀόρατα ὄντα, μὴ ὑποπίπτοντα εἰς τὰς αἰσθήσεις μας. Ἐν τούτοις ὅμως αἱ μορφαὶ τῶν γίνονται κάποτε ὄραταί, ἀλλὰ δὲν δύναται τις νὰ τὰς ἀντιμετωπίσῃ.

Τὰ καλὰ πνεύματα ἢ δαίμονες προειδοποιοῦσι τοὺς ἀνθρώπους, ὁσάκις, τὰ κακὰ πνεύματα ἀπειλοῦσιν αὐτοὺς διὰ κινδύνων. Αἱ δὲ προειδοποιήσεις αὐταὶ ἐκδηλοῦνται αὐτοῖς ἢ δι' ὀνείρων ἢ δι' ἐμπνεύσεων ἢ δι' ἄλλου τινὸς μέσου. Ἐὰν δὲ τις εἶχε τὸ προτέρημα νὰ ἐννοῇ ταύτας, θὰ προεφυλάσσετο εὐκόλως ἐξ ὅλων τῶν ἀπειλούντων αὐτὸν δεινῶν. Τὰ καλὰ πνεύματα προαγγέλλουσι τοῖς ἀνθρώποις πᾶν τὸ συμβησόμενον, ἀλλ' οὗτοι δὲν δίδουσι προσοχὴν. Τὰ δὲ κακὰ πνεύματα, κατοικοῦσιν εἰς τὰς πέριξ τῆς γῆς χώρας καὶ προξενοῦσιν ὅσα δεινὰ ὑφίσταμεθα ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, ἥτοι νόσους, ξηρασίας, ἐπιδημίας κτλ.

Ὁφελόμενα τῶν ἀδυναμιῶν μας τὰ κακὰ πνεύματα, μᾶς ἐμποδίζουσι νὰ ἐπικοινωνῶμεν πρὸς τὰ θεῖα καὶ μᾶς ἐμπνέουσι ἐρωτα πρὸς τὰς τιμὰς, τὴν δόξαν, τὰ πλοῦτη, τὰς ἡδονὰς καὶ λοιπὰς μα-

ταιοτήτας. Τὰ κακὰ πνεύματα ἔχουσι τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἐκλαμβάνονται ὡς θεοί, ὁ δὲ ἀρχηγὸς αὐτῶν ὡς μέγας Θεός. Εὐχαριστοῦνται εἰς τὰς αἱματηρὰς θυσίας, διότι τρέφονται ἐκ τῶν ἐξατμίσεων αὐτῶν καὶ τοῦ καπνοῦ τῆς καιομένης σαρκός. Οὕτω λέγει ὁ Πορφύριος.

Ὁ Πλούταρχος ἦτο πεπεισμένος, ὅτι ἂν δὲν ὑπῆρχον δαίμονες, ἢ φύσις δι' ἡμᾶς θὰ ἦτο αἰνιγμα ἀκατανόητον. Ὁ δὲ Ποσειδόνιος φρονεῖ, ὅτι ὁ ἀπὸ γέμει ἀθανάτων πνευμάτων.

Ὁ Πλωτῖνος καὶ ὁ Πορφύριος ἐξήτασαν τὴν διαφορὰν μεταξὺ θεῶν καὶ δαιμόνων.

Ὁ πρῶτος λέγει, ὅτι οἱ θεοὶ δὲν ἔχουσι πάθη, τούναντίον δὲ, ὅτι οἱ δεῦτεροι ἔχουσι καὶ κατατάσσει αὐτοὺς μεταξὺ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Φρονεῖ, ὅτι οἱ θεοὶ κατοικοῦσι τὸν νοητὸν κόσμον, οἱ δὲ δαίμονες τὸν αἰσθητὸν. Ὅτι οἱ δαίμονες ἔχουσι σῶμα ἀερῶδες καὶ πυρῶδες καὶ ἐπικοινωνοῦσι τῷ σῶματι, ἐνῶ τούναντίον οἱ θεοὶ.

Τὸ αὐτὸ φρονεῖ καὶ ὁ Πορφύριος. Ἐγραφε δὲ τῷ Νέβωνι, ὅτι οἱ θεοὶ εἰσὶ πνεύματα καθαρὰ, ἐνῶ οἱ δαίμονες ἔχουσι σῶμα.

Ὁ Πρόκλος ἐδόξαζεν, ὅτι οἱ θεοὶ συνοδεύονται πάντοτε ὑπὸ μεγάλης ἀκολουθίας δαιμόνων, οἵτινες μεγάλως εὐχαριστοῦνται, ὁσάκις ἐκλαμβάνονται ὡς θεοί, ὧν ἀποτελοῦσι τὴν ἀκολουθίαν.

Μερικοὶ φιλόσοφοι δοξάζουσιν, ὅτι οὐχὶ ἐν, ἀλλὰ δύο πνεύματα ἀγρυπνοῦσιν ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων. Τὴν αὐτὴν γνώμην εἶχον ὁ Ἐμπεδοκλῆς καὶ ὁ Εὐκλείδης.

Οἱ Ῥωμαῖοι ὑπέθετον, ὅτι πνεύματα ὑπάρχουσι παντοῦ διεσπαρμένα καὶ ἄτινα ἐνδιαφέρονται διὰ τὸν κόσμον.

Οι Στωϊκοί, μολονότι ὁμολογοῦσιν, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ἔχει τὸ πνεῦμά του, φρονοῦσιν, ὅτι τοῦτο οὐδὲν ἄλλον εἶναι ἢ τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ καὶ τῆς φύσεως λαμβανόμενον λογικόν. Τὸ αὐτὸ ἐπρέσβευε καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἀντωνίνος.

Ὁ Ἰάμβλιχος (*) εἶναι ὁ μόνος ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέω, ὅστις βαθύτερον ἐμελέτησε τὸ ζήτημα τῶν πνευμάτων, καθόσον ἐξῆσεν εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ προσοχὴ τῶν διασημοτέρων φιλοσόφων εἶχε στραφῆ πρὸς τὴν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ πνευμάτων συνάφειαν.

Κατ' αὐτόν, ἡ θεουργία εἶναι τέχνη θεία, ἐπιτρέπουσα τῇ ψυχῇ στενοτέραν συνάφειαν μετὰ τῆς θεότητος. Ὁμιλῶν οὗτος περὶ τῆς ἐμφανίσεως τῶν πνευμάτων, ἐκθέτει λεπτομερῶς τὰ συμβαίνοντα ἐν ταῖς συνεννοήσεσι μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ πνευμάτων.

Διόσχυρίζεται, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ χαίρουσιν ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τῶν θεῶν. Ἐνῶ τρομάζουσιν ἐκ τῆς τῶν Ἀρχαγγέλων. Αἱ τῶν Ἀγγέλων ἐμφανίσεις εἰσὶ γλυκύτεραι. Αἱ τῶν δαιμόνων, ἠρώων καὶ ἀρχόντων ἐμπνέουσι τὴν φρίκην καὶ τὴν κατάπληξιν. Ὑπάρχει τάξις καὶ γλυκύτης εἰς τὰς ἐμφανίσεις τῶν θεῶν, ταραχὴ καὶ ἀταξία εἰς τὰς τῶν δαιμόνων, θόρυβος δὲ εἰς τὰς τῶν ἀρχόντων. Ὅπότεν οἱ θεοὶ ἐμφανίζονται, φαίνεται, ὅτι ὁ πλοῦς καὶ ἡ σελάνη μέλλουν νὰ ἐξαφανισθῶσιν. Θὰ ἐνόμιζε τις, ὅτι ἡ γῆ δὲν δύναται ν' ἀνθέξη εἰς τὴν παρουσίαν των. Ὅπότεν Ἀρχάγγελος ἐμφανίζεται, ἐπισυμβαίνει σεισμὸς εἰς τι μέρος τῆς γῆς προηγεῖται δὲ φῶς μεγαλειότερον τοῦ ὑπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν Ἀγγέλων συνοδευόμενου. Εἶναι δὲ μικρότερον κατὰ τὴν ἐμφάνισιν δαίμονος καὶ ἐπιέλαττοῦται, ὁπότεν ἠρώως τις ἐμφανίζεται.

Αἱ θεωράσιαι ὁμοιάζουσι τὰς ἀστράπας. Αἱ τῶν Ἀρχαγγέλων καὶ Ἀγγέλων ὀπτασίαι πρὸς καθαρώτατον φῶς. Αἱ τῶν δαιμόνων πρὸς τεταραγμένον καὶ συγκεχυμένον φῶς, ἐνῶ τὸ συνοδεῦον τὰς ὀπτασίας τῶν θεῶν ἢ τῶν Ἀρχαγγέλων φῶς εἶναι ἀκίνητον.

Οἱ κακοὶ δαίμονες, καταπροϋνοῦσι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, κρατοῦντες τοὺς ἄγαν φιληδόνοους, οὓς καθιστῶσιν ἀσθενεῖς. Οἱ ἠρώως ὀδηγοῦσιν ἐνίοτε τοὺς ἀνθρώπους πρὸς μεγάλα ἔργα. Οἱ ἀρ-

(*) Νεοπλατωνικὸς καὶ οὗτος φιλόσοφος, γενν. περὶ τὰ τέλη τοῦ Γ' αἰῶνος, ἐξημέτισεν ἀσπιδόσ ἐγθρὸς τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἦνωσε δὲ τὴν μαγικὴν μετὰ τῆς φιλοσοφίας.

χοντες διαθέτουσι τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου. Αἱ καθαρὰ ψυχὰι, αἵτινες κατατάσσονται εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἀγγέλων, ἐπαναφέρουσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀγαθοεργίας καὶ ἀνταμοιβούσιν αὐτόν. Αἱ δὲ ἀκάθαρτοι ψυχὰι, πληροῦσι αὐτὸν παθῶν, ἀποκαθιστῶντων τοῦτον εἰλωτα τοῦ σώματος.

Ὅπότεν οἱ θεοὶ ἐμφανίζονται τοῖς ἀνθρώποις συνοδεύονται ἢ ὑπὸ θεῶν ἢ ὑπὸ μεγάλης ἀκολουθίας Ἀγγέλων. Οἱ Ἀρχάγγελοι συνοδεύονται ὑπὸ Ἀγγέλων πάντοτε. Οἱ κακοὶ δαίμονες προαγγέλουσι δεινὰ καὶ φαίνονται συνοδευόμενοι ὑπὸ ἀγρίων κτηνῶν. Οἱ ἀρχοντες ἐπιφέρουσι φαντασίας ποικίλας τοῖς ἀνθρώποις. Οἱ δὲ Ἀγγελοι, ὁπότεν ἐμφανίζονται, κινουσι τὸν ἀέρα, οὕτως ὥστε νὰ μὴ βλάπτωνται οἱ ἄνθρωποι.

Οἱ θεοὶ ἐμφανίζονται μόνον εἰς τοὺς ἐναρέτους ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅτε ἰδίως ἀποκαθαίρονται διὰ θυσιῶν ἐνισχύουσι δὲ αὐτοὺς κατὰ τῶν κακῶν καὶ παθῶν.

Ὁ Ἰάμβλιχος ὁμιλεῖ περὶ διαφόρων τάξεων πνευμάτων, ἅτινα οἱ ἄλλοι θύραθεν συγγραφεῖς δὲν ἐγνώρισαν, ὡς εἶναι οἱ Ἀρχόντες καὶ οἱ Ἀρχάγγελοι. Ὁ Πορφύριος καὶ ὁ Ἰάμβλιχος ἀνέγραψαν τὰς περὶ ὑπάρξεως τῶν Πνευμάτων τούτων γνώσεις των ἐν τοῖς συγγραμμοῖσι των Χαλδαίων καὶ Ζωροαστρῶν. Πιθανῶς δὲ οἱ Ἰουδαῖοι ἔμαθον τὴν ὑπαρξίν των Ἀρχαγγέλων ἐν Βαβυλώνι, καθόσον ἐν ταῖς πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας Ἰεραῖς Βίβλοις δὲν ἀναφέρεται ποσῶς περὶ Ἀρχαγγέλων.

Κατὰ τὸν Φίλωνα, τὰ διοικοῦντα τὸν ἀόρατον κόσμον Πνευμάτα εἰσιν αἱ ψυχὰι, αἵτινες δὲν ὑπερβιάσθησαν τελείως, ὅπως ἐνωθῶσι μετὰ τῆς ἕλης. Οἱ δὲ Ἀγγελοι καὶ ἐν γένει πάντα τὰ Πνευμάτα τῆς ὑψηλῆς φύσεως, ἀποστρέφονται τὴν ἐνσάρκωσιν.

Κατὰ τὸν Φίλωνα λοιπὸν τὰ ὑψηλὰ πνευμάτα εἰσὶν οὐσίαι καθαρῶς πνευματικαί, ὡς ἐπίσης φρονοῦσιν ὁ Θαλῆς, Πυθαγόρας, Πλάτων καὶ οἱ στωϊκοὶ διὰ τὰ πνευμάτα καὶ τοὺς δαίμονας.

Οἱ τρεῖς οὗτοι διάσημοι κορυφαῖοι τοῦ πρώτου χριστιανισμοῦ ἀποφαίνονται, ὅτι ὑπάρχουσι πνευμάτα διοικητικά, ἅτινα οὐδέποτε ἐνσαρκοῦνται καὶ τὰ ὅποια προίστανται τῆς διοικήσεως πάντων τῶν ὄρατῶν ἀντικειμένων, ἐμψύχων καὶ ἀψύχων.

Ἡ Γένεσις ἐν τῷ 10 κεφαλαίῳ ὁμιλεῖ περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Σοδόμων ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, τῶν ὑπουργῶν τοῦ Θεοῦ, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ὁ Παντοδύναμος

δρῶ. Ἀλλαχοῦ δὲ ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου προασπίζει τὸν φοβούμεντον αὐτὸν κτλ.

Ἐρχόμενοι οὕτως ἐκ τῶν καλῶν πνευμάτων εἰς τὰ κακά, παρατηροῦμεν, ἐξ ὧν εἶπομεν, ὅτι οἱ δαίμονες δὲν ἦσαν ποσῶς, κατὰ τοὺς Ἑλλήνας συγγραφεῖς, κακὰ πνεύματα. Μόνον οἱ Τιτᾶνες, κατ' αὐτούς, ὑπῆρξαν κατηραμένοι θεοί. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ συγχέωμεν τοὺς Τιτᾶνας τούτους μετὰ τῶν συντρόφων τοῦ Πλούτωνος, οἵτινες ἐκλήθησαν χθόνιοι θεοὶ μόνον καὶ μόνον πρὸς διάκρισιν τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου. Εἰς τούτους προσφέρουσιν εὐχάς, θυσίας καὶ προσευχάς, ἐνῶ εἰς τοὺς πρώτους, τοὺς ἐγκεκλεισμένους εἰς τὰ βάθη τοῦ ἄδου, ἀρνοῦνται τοιαύτας, ἕνεκα τῆς πρὸς τὸν θεὸν αὐθαδείας καὶ τόλμης των, θελησάντων μετὰ τῶν χθόνιων λεγεῶνων τοῦ Σατανᾶ νὰ ἐκθρονίσωσι τὴν ἀνωτάτην θεότητα. Στερούμενοι διὰ παντὸς τῆς ὄψεως τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς δρόσου τοῦ ἀέρος, φυτοζωοῦν ἐν τῷ Τάρτρω, τῷ ἀληθεῖ Ἄδει, τῷ κειμένῳ κατὰ τὸν Ὀμηρον, πολὺ κάτωθι τοῦ Ἐρέβους τοῦ προδόμου τῆς κολάσεως.

Ἡ ἑβραϊκὴ παράδοσις, πανομοιοτάτην εἰκόνα δίδωσι τῶν ἀποστάντων αὐτῶν καὶ ἐκπτώτων ἀγγέλων, τῶν ἠττηθέντων ὑπὸ τοῦ Ἰεχωβά καὶ κατακρημνισθέντων ἐν τῷ σκοτεινοτάτῳ καὶ βαθυτάτῳ τοῦ Ἄδου.

Κατὰ τὸν Τερτουλλιανόν, τὸ ὄνομα τοῦ Σατανᾶ, δὲν ἠγνοεῖτο ὑπὸ τῶν ἔθνικων. Τούντεϋθεν ἡ γνώμη, ὅτι αἱ λέξεις Σατὰν καὶ Σεϊτὰν προῆλθον ἐκ τοῦ Τιτᾶν ἢ Τεϊτᾶν, τῶν Ἑλλήνων μεταχειριζομένων τότε κατὰ τὸν Λουκιανόν, ἀδιαφόρως τὰ γράμματα Σ καὶ Τ, ἕνεκα τῆς μεγάλης μεταξὺ αὐτῶν συναφείας.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον, ὅτι ὡς ὑπῆρχον πνευμάτα, ἀγαθῶν καὶ πνευμάτα κακά, ἅτινα ἐδράττοντο πάσης εὐκαιρίας, ὅπως ὠθῶσι τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς τὸ ἐγκλημα. Ὁ δὲ Πλούταρχος ἐπίστευεν, ὅτι ὑπάρχουν πνευμάτα πονηρὰ καὶ κακεντρεχῆ, ἅτινα προσκολλῶνται εἰς τοὺς μᾶλλον ἐναρέτους ἀνθρώπους, ὅπως παρεμποδίζωσιν αὐτοὺς ἐκ τῶν καλῶν πράξεων των, παρεμβάλλοντα αὐτοῖς τὸν τρόμον καὶ τὴν τραχὴν καὶ ἀπομακρύνοντα αὐτοὺς ἐκ τῆς ἀρετῆς.

Ἐπίσης ὁ Πλάτων, ὁ Ξενοκράτης, ὁ Χρυσίππος καὶ ὁ Δημόκριτος ἐδόξαζον, ὅτι τοιαῦτα πνευμάτα ὑπάρχουσιν. Εἶναι ὅμως ἄξιον παρατηρήσεως, ὅτι τὰ κακὰ ταῦτα πνευμάτα δὲν ἠδύναντο νὰ βλάψωσι τοὺς

ἀνθρώπους, ἐκτὸς ἂν ἐλάμβανον τὴν ἀδειαν, ὅπερ συμφωνεῖ καὶ μετὰ τὸ δόγμα τῆς βίβλου τοῦ Ἰωβ.

Τινὲς ἀρχαῖοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐδίδασκον ὡσαύτως, ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος ἐπιβλέπεται ὑπὸ τινος κακοῦ ἀγγέλου, ζητοῦντος τὴν καταστροφὴν του. Ἄλλοι δὲ τινες φιλόσοφοι ἐπίστευον, ὅτι αἱ νόσοι τῶν ἀνθρώπων εἰσὶν δαίμονες. Οὕτως ἐδόξαζον καὶ οἱ Ἰουδαῖοι.

Νομίζομεν, ὅτι αἱ περικοπαὶ αὗται τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων, ἀρκούντως ἀποδεικνύουσιν, ὅτι οἱ ἐμβριθέστεροι φιλόσοφοι οἵτινες ἐλάμπρυνον τὴν σύγχρονον ἱστορίαν τῶν πνευμάτων ἐν Εὐρώπῃ, ὑπῆρξαν πνευματισταί. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἀναγνωρίζων τὴν ἀξίαν τῆς ἀναζητήσεως τῶν ἀοράτων ὄντων, εἶπεν: «Αἱ ἐπὶ τῶν θείων ἐπιστημῶν γνώσεις μας εἰσὶν ἀτελέστατοι, καθόσον δὲν ὑποπίπτουσιν εἰς τὰς αἰσθήσεις μας ἀλλὰ τὰ ὀλίγα ἅπερ γινώσκουμεν, ἔχουσι μεγίστην ἀξίαν, διότι ἡ μελέτη αὐτῶν ἀνάγεται εἰς τὰ θεία».

Φ. Πρίντζης

NEON MESON

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΑΣΤΙΑΣ ΤΟΥ ΤΥΡΑΤΟΣ

ΚΑΙ

Καταπολέμησις τῶν συνήθων αἰτιῶν τοῦ θανάτου
(συνέχεια καὶ τέλος)

Ἐν καταγίνομαι ἀναίτιως ὅλων εἰδικῶς ἐνταῦθα εἰς τὰ ἀφορῶντα τὸ νευρικὸν σύστημα, καθόσον μέχρι τοῦδε ὑπῆρξε τὸ μόνον ὅπερ παραμελήθη ἐν τῇ ὑγιεινῇ ὡς καὶ ἐν τῇ θεραπευτικῇ τοῦ γήρατος.

Ὅποια ἡ πρώτη ἐνδειξις τοῦ γήρατος; Δὲν εἶναι ἡ πρὸς ἀναπαύσιν τάσις καὶ ἡ ἐλάττωσις τῆς πρὸς κίνησιν ἰκανότητος;

Ἐν τῷ γήρατι ὡς καὶ ἐν τῇ ἐφηβικῇ ἡλικίᾳ, ἡ ἀπραξία καὶ ὀκνηρία εἰσὶ φυσικῶς καὶ ἠθικῶς οἱ μεγαλειότεροι ἐχθροὶ μας.

Ἠθικῶς μὲν, καθόσον ἡ ἀδράνεια τοῦ πνεύματος καὶ ἡ ἄλλειψις πάσης τάσεως πρὸς ἐργασίαν, ἐπιφέρει θλίψιν καὶ κατὰ συνέπειαν ἐλάττωσιν τῆς γενικῆς ζωτικότητος. Φυσικῶς δὲ, καθόσον ἡ σωματικὴ ἀδράνεια ἐπιφέρει τὴν ἐλάττωσιν πασῶν τῶν ἐκκρίσεων, ἰδίᾳ τῆς θερμότητος, τῆς δερματικῆς ἰδρώσεως κτλ. Ἐλαττοῦ ὡσαύτως τὰς χωνευτικὰς δυνάμεις τοῦ στομάχου, εὐνοεῖ τὴν πολυσαρκαίαν καὶ, κατὰ παράδο-

ξον ιδιότητα, ενίοτε ουδεμίαν απόλαυσιν άρίνει ή τήν τών γευμάτων.

Άλλ' έτι παραδοξότερον! ή αδράνεια αυτή επιφέρει ώσαύτως τάσιν εις τιτανώδεις έγκολλήσεις, τόσον έν τοις μυώδεσιν ίστοις όσον και έν τοις άρθρικοίς και άγγειακοις ίστοις.

Ούτως οι μύς καθίστανται κατ' όλίγον άπαλοι και συνεσταλμένοι, αι άρθρώσεις σκληρύνονται, αι μεγάλαι και μικραι άρτηριαί έγκολλώνται, αυτή δε ή καρδιά συμμετέχει εις τήν άποστέωσιν ταύτην.

Ούτως εξηγούνται αι τόσον συνεχεις διαταράξεις τής κυκλοφορίας έν τῷ γήρατι και αι έν τῇ περιστάσει ταύτη αναφαινόμεναι δυσάρεστοι διαχύσεις και στομαχικαι διαταράξεις και αδυναμιαί τών όργάνων και του έγκεφάλου. Εις πολλάς δε περιστάσεις ή καρδιά χρῆζει ανακουφίσεως, δι' όπερ δέον ν' άποφεύγη ό πάσχωσιν τήν όδοιποριαν, τας ζωηράς εξασκήσεις, τὰ άνδραγαθήματα του κοιτώνος κτλ.

Έν τῷ έσχάτῳ γήρατι, αι άρτηριαί καθίστανται σκληραι και εύθραστοι, και προς όρισμόν τής άποπληξίας δέν υπολείπεται άλλο ή διακοπή μιας τοιαύτης έγκεφαλικής άρτηρίας. Το δε φλεβικόν σύστημα συμμετέχει και αυτό εις τήν βραδείαν ταύτην εξάντλησιν του ζωτικου συστήματος.

Όστε, ως βλέπομεν, ή νευρική ζωτικότητα δικαιεί το παν και αυτή δέον ν' αναζωογονηθῇ. Άλλά ή συνήθης χρῆσις τών φαρμακευτικων μέσων δέν έπαρκεί και απαιτείται και ή έπιμελεια ποιας τινός ηθικής υγιεινής. Απαιτείται οι επιμόνων καθημερινων μέσων τής θελήσεως να καταπολεμηθῇ ή προχώρησις τής αδρανείας.

Έλλείπει εξωτερικής γυμναστικής, δέον να ζητηθῇ ή έν δωματίῳ σωματική εξάσκησις δια μεθοδικων αναπνευστικων μέσων. Εις τούτο δέον να δοθῇ μεγάλη ψυχική σημασία, καθόσον, ως γνωρίζετε, το ψυχικόν μέρος τής ανθρωπότητος δικαιεί τον κόσμον!

Δυστυχώς προς διατήρησιν του νευρικού ήμῶν συστήματος εις άρμόζουσαν περιοπήν, πάντα τα κατάλληλα μέσα εκφεύγουσι ως επί το πλείστον τών δυνάμεων μας, διότι αι οικογενειακαι θλίψεις, αι άτυχιαί τών υποθέσεών μας, τα άπρόοπτα δυσάρεστα, εισι πολλάκις επικινδυνότερα τῇ υγεία μας ή αι νόσοι, καθόσον ανοίγουν τας πύλας εις όλα τα σωματικά δεινά.

Έν τούτοις έν ταις συνήθεσι περιστάσει, τα μέσα ταύτα εισιν έπαρκη προς παρεμπόδισιν βαρυτάτου φόρου κατὰ τής έσχατίας του βίου.

Όσον άφορᾷ εις τούς ρευματισμούς έν τῷ γήρατι, μόνον χρόνιοι ρευματισμοί επέρχονται και είναι άπάτη να θεωρῇ τις τούτους ως άπλουσιν σύμπτωμα. Οιαδήποτε και αν είναι ή φύσις αυτών,

επιστημονικώς διακρίνονται δύο διακεκριμένοι αιτιαι. Ιον ποια τις δξύτης τών κυκλοφορικων υγρων και λον ή μάλλον ή ήττον συνεχής ενέργεια του ψυχους και ιδία του υγρου ψυχους επι του εξωτερικου ήμῶν δέρματος. Έν άμφοτέραις όμως ταις περιστάσει, ή επενέργεια αυτών είναι τόσον σημαντική, όσον ο οργανισμός ευρίσκειται εις περιστάσεις εφημέρου ζωτικότητος.

Κατὰ του άρθρικού ρευματισμού, όστις συχνάκις παρουσιάζεται έν τῷ γήρατι επτά έως οκτώ κόκκοι κολχικίνης καθ' εκάστην ώραν άρκουσιν ενίοτε προς θεραπειαν του πόνου και τής φλεγμονής.

Είναι γνωστόν σήμερα, ότι ή κολχικίνη, παρεχομένη εις μικράς δόσεις εξ 1/2 χιλιοστογραμμάριου, περιορίζει σημαντικώς το κακόν και υπό τήν έποψιν ταύτην, δύναται, βοηθηουμένη και υπό τινων κοκκιδίων καλλιοειδικων, όσον τής στρυχνίνης, περι ής ήδη ώμιλήσαμεν, τής άκοριζίνης, τής λεικελλεβαρίνης, τής άγαρρινίνης, να γίνη μεγίστης ωφελείας πρόξενος τῷ πάσχοντι. Υπό τήν έποψιν δε ταύτην ή ιατρική τών άλκαλοειδων λεγομένη δοσιμετρική, θεωρείται καταλληλοτάτη.

Όσον άφορᾷ εις τας έτέρας διαβατικας ρευματιστικας συμπτώσεις, αιτινες συνήθως αναφαινονται: υπό το σχῆμα πόνων, ήτοι τούς εξωτερικούς ρευματισμούς, άρκουσι πάντοτε προς εξαλειψιν αυτών φλογιστικαι τοπικαι εντρίψεις, εις ας δύναται τις να προσθέσῃ θερμάς επιθέσεις και ερεθιστικας εγχύσεις.

Εις τινας περιπτώσεις ο μυϊκός ρευματισμός και δι' εντερικας απαιτούσι τήν χρῆσιν άλκαλικων υδάτων, του Βάλς και Βισύ.

Εις άπάσας τας περιπτώσεις ή θεραπεια πρέπει να επέλθῃ άμεσος. Δέον πάση θυσία ο ρευματισμός να μη εγκατασταθῇ έν τῷ οργανισμῷ, διότι πάσα βραδύτης καθίστησι τήν θεραπειαν αυτού δύσκολον.

Πάντες γνωρίζομεν, ότι οι ηλικιωμένοι δέν δύναται να υποστῶσι τήν δαιταν' εκτός δε τούτου περιωρισμένη ή λιαν κεκορεσμένη τοιαύτη δύναται να ή βλαβερά.

Επειδή έν τῷ γήρατι ο κοπρώδης βῶλος, συνήθως σκληρότατος ών, σταβμείει ιδιαίτατα έν τῇ προσατακῇ και κυστικῇ χώρᾳ, προξενεί ενίοτε μέγιστον ερεθισμόν τών ουρητικων όργάνων και δέον να προσέξωμεν και εις τούτο. Προς θεραπειαν δε τής νοσηράς ταύτης καταστάσεως, ή θεραπευτική διαθέτει σήμερα, εκτός τής ειδικής διαιτητικής και τήν χρῆσιν του καθαρχτικού υδατος σέλτς του Καρόλου Σαντώ, ως καταλληλου και ισχυρου αντιφαρμάκου. Είναι καλιакόν μαλακτικόν, δλωσ άβλαβές, ελαφρῶς διεγερτικόν και κατὰ μικράς δόσεις λαμβανόμενον δύναται τις να τὸ εξακολουθήσῃ επ' άόριστον.

Ός τροφήν κατάλληλον δια τούς προβεβηκότας, εκτός τών ελαφρων φαγητων, εύχύλων,

ψητων κρεατων, ιχθυων, ωων, δυνάμεθα να συμβουλεύσωμεν τήν φακήν, λατινιστι και ιταλιστι revalenta ονομαζομένην, ης το αλευρον θεωρείται πολυ υγιεινόν και θραπτικόν. Όσοι δε πάσχουσι εκ των ουρητικων όργάνων δύναται να προσθέτουσι και τήν χρῆσιν του γάλακτος, ύφ' όλας τας ιδιότητας αυτου, ως και τήν του χορτώδους ζωμου, a la Jalienne, ως ειπομεν ηδη.

Ίδου, Κύριοι, έν συνόψει, το σύνολον των μέσων, δι' ων δύναται τις να σταματήσῃ και πολεμήσῃ τήν εξάντλησιν του γήρατος και να προλαϊάνῃ στεράν πορείαν μέχρι του ειμαρμένου τέλους.

(Έκ του γαλλικου)

Φ. Π.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΝΑΩΝ ΚΑΙ ΑΓΓΛΜΑΤΩΝ

Οι αρχαιοι ναοι, κατ' αρχάς απλοι βωμοι οντες, τήν αρχήν αυτων ελαβον εκ της ευλαβείας και τιμής, ην εδεικνυον οι παλαιοι δεισιδαιμονικώς προς ανάνησιν των προαποθνησκόντων φίλων αυτων. Και επειδή οι πλειστοι των τότε ανθρωπων δια τας ευεργεσίας αυτων προς το κοινόν καλόν των πολιτων απεθεωθησαν, οι βωμοι αυτων ηρχισαν να κτιζονται μεγαλοπρεπέστεροι και πολυτελέστεροι και παρεμφερείς προς τας οικίας, ινα εντός αυτων φυλάττωνται τα προς θυσίαν ιερά.

Οι αρχαιοι Έλληνες αφηφούντες καθόλου τας δαπάνας, ουδέ το ελάχιστον παρεβλεπον και παρημέλουν εκ των αναγκαίων προς λατρείαν του θεου. Επιθυμούντες δε να δείξωσι μεγάλην ευλάβειαν και να διεγείρωσι το σεβας των πολιτων προς το θειον, υκοδόμουν ναους πολυεξόδους και μεγαλοπρεπεστάτους, οιοι ησαν ο Παρθενών και οι λοιποι ναοι της αρχαιότητος, ων το κάλλος αιώνιον και άθάνατον παραμένει και θα παραμείνη εις τούς αιώνας.

Ός προς τον τρόπον δε οι ναοι εκτιζοντο ως επί το πλείστον κατ' ιδιαίτερον ρυθμόν δι' εκαστον θεόν. ούτω ο Δωρικος ρυθμός ητο αφιερωμένος δια τον Δία, τον Άρην και τον Ηρακλήν, ο Ιωνικός ρυθμός δια τον Διόνυσον, Απολλωνα και Αρτεμιν, ο Κορινθιακός δε δια τήν Έστίαν κτλ. Ομοίως και ο τόπος όπου εκτιζοντο οι ναοι ητο επίσης ώρισμένος. Ός επί το πλείστον δ' εκτιζοντο ουτοι εις χώρας περικυκλωμένες από δάση, αφιερωμένες εις τον υπερασπιστήν του τόπου θεόν. Μόνον οι Ταναγραοι υκοδόμουν τούς ναους αυτων εις τόπους ερήμους.

Το εσωτερικόν των ναων διηρείτο εις δύο μέλη, κυρίως, το εσωτερικόν και το εξωτερι-

κόν του Περιρραντηριου, ητο δε το Περιρραντήριον άγγειον λιθινόν ως επί το πολυ και πληρες αγιάσματος δι' ου ερραντίζοντο οι προσερχόμενοι, τούτεστι παρόμοιον προς το έν χρῆσει σήμεραν υπό των Καθολικων.

Έντός του ναου ευρίσκετο το θησαυροφυλάκιον, όπου εφυλάσσοντο τα πολυτιμότερα σκευη του ναου, οι διάφοροι βωμοι και τα αγάλματα. Κατεσκευάζοντο δε τα αγάλματα κατὰ τούς παλαιότατους χρόνους επί τεμαχίων ξύλου, δι' ο εκαλούντο και ξοαρα. Ητο δε το ξύλον αυτό κυάρισσος ητε δρυς, ητε έβενος, ητε κέδρος, ητε ελαία, αναλόγως της αφιερώσεως ην ειχον κάμει του δένδρου. Ούτω τα αγάλματα του Διός κατεσκευάζοντο πάντοτε εκ δρυός, της Αφροδίτης εκ μύρτης, του Ηρακλέους εκ λευκής και της Αθηνάς εκ ελαίας.

Πλήν τούτων όμως, των ξυλινων αγαλμάτων, κατεσκευάζον οι αρχαιοτατοι λαοι και λιθινα αγάλματα, ιδίως δε εκ μελανος λιθου, σημαίνοντος το άόρατον των θεων, εκ μαρμαρου, εξ όστου ελέφαντος κλπ. Ο πηλός και ο γύψος εχρησίμευσαν κατόπιν καθως και ο χρυσός, ο άργυρος, ο χαλκός και τα άλλα ειδη των μεταλλων.

Τα δε αγάλματα κυρίως ετοποθετούντο εις το μέσον του ναου, επί βάθρων υψηλοτέρων του βωμου και περιστοιχίζοντο υπό κυκλιδων. οι δε βωμοι εκτιζοντο προς ανατολάς, ησαν δε ως ειπομεν, χαμηλοτεροι των αγαλμάτων. Ειχον δε ύψος διάφορον αναλόγως της ιδιότητος των διαφόρων θεων. Ούτως οι βωμοι των μεγάλων θεων, εζειχον άρκούντως του εδάφους, επ' ου Ισαντο. Οι βωμοι της Έστίας, της Γης, της θαλάσσης, ησαν χαμηλοι. Των Ηρώων οι βωμοι ησαν ολόκληροι επάνω της γης, τούναντι των υποχθονίων θεων οι βωμοι ησαν εσκαμμένοι υπό τήν γην, ως ειδος χανδάκων.

Οι βωμοι και τα αγάλματα, ησαν τα ιερώτατα αντικείμενα του ναου παρ' αρχαιοις, εχρησίμευον δε και ως καταφύγιον των πιστων, διότι ουδεις ηδύνατο να αποσπάσῃ εκειθεν προσφεύγοντα βιαίως.

Ο ναός της Αρτέμιδος συνήθως ητο καταφύγιον των χρεωφειλετων, ο δε ναός του Θεσεως των δούλων και των ευτελων, οτινες επιέζοντο από τούς όμοιους αυτων η από τα άλλα σημαντικά άτομα.

Το άσυλον τούτο επεξετείνετο πολλάκις και εις τάφους Ηρώων τινων. ούτως ο τάφος του Αχιλλέως, ο εις το άκρον του Σιγείου όρους ευρισκόμενος, ητον ιερός και άπαραβίαστος, όμοίως και ο τάφος του Αϊαντος.

Πλήν μετα τήν έλευσιν του Σωτήρος, οι ναοι ουτοι και οι βωμοι άνεσκευάσθησαν δια-

φόρως και οί άρχοί ναοί παρέμειναν και θα παραμείνωσιν άκόμη επί πολύν χρόνον ως μνημεία ιερά και θαυμαστά εις τους παρερχόμενους ανθρώπους.

Η ΝΕΚΡΑ

Ο Πέτρος έσκέφθη. «Θά ύπάγω εις τό νεκροταφείον.»

Από δέκα μηνών, στερηθείς της προσφιλοῦς συντρόφου του, δέν έλπιζόμενος ποσώς αυτήν και συχνάκις, ιδίως, τās Κυριακάς, μετέβαινε φέρων άνθη επί του τάφου της. Και βεβαίως ή λύπη του δέν διατηρείτο τοσοῦτον ζωηρά, όσον κατά τās πρώτας ήμέρας του άποχωρισμοῦ των, ότε εισερχόμενος εις τό δωμάτιόν της, ήσθάνετο έτι αυτήν εκεί και ένόμιζεν, ότι από στιγμής εις στιγμήν θα την έδλεπε, θα τή ώμίλει και θα την περιεπτύσσετο· άλλ' όμως έπίστευεν, ότι επισκεπτόμενος την νέα κατοικίαν της, άνεκουφίετο εκ της συνεχής αναμνήσεως, ήτις κατείχε διαρκώς τās σκέψεις του.

Βαθυρόν οί άόρατοι δεσμοί, οίτινες συνεκράτουν αυτόν έτι μετ' εκείνης, άνεπαισθήτως διεσκεδάζοντο εκ της συνεχούς πρός τόν τάφον της επισκέψεως και ή πενταετής μετ' αυτής απουσίας κατ' όλίγον έλησμονείτο; ότε ή αίνιγματώδης του τάφου σιγή εξακίασεν αυτόν πρός άπλοῦν πρός τό νεκροταφείον περίπατον. Η δέ επισκεψίς κατέστη πλέον συνήθεια και ή συνήθεια καθήκον. Η φύσις, ως φαίνεται, ένεκα του πυκνοτάτου πέπλου, όπερ παρεβάλλει μεταξύ ήμῶν και του μέλλοντος και βαθμηδόν όσα παρέρχεται τό παρελθόν, μάς βαυκαλίζει μόνον με τās σκηνάς του παρόντος, ούτινος τό παραπέτασμα άρχήθεν αίρει. Έν τούτοις ο Πέτρος ήχαριστείτο με τό παρόν και έξηκολούθει βράνων με άνθη τόν τάφον της ήγαπημένης του, του μόνου όρατοῦ έτι προσφυγίου μεταξύ ήμῶν και των άπερχομένων προσφιλῶν όντων, μέχρι της ώρας, ως λέγεται, της εκ νέου συναντήσεώς μας μετ' αὐτῶν.

Και εύχαριστούμεθα με τό παρόν, ο δέ Πέτρος παρηγορείτο δια τό μέλλον και ήλπίζεν εις τό πεπρωμένον. Πόσον δέ γλυκῶ τῶ φαινόταν, όπόταν ιδίως ο καιρός ήτον εύδιος και γλυκύς, να μεταβαίνει με άνθη εις τόν τάφον της προσφιλοῦς του, και να βλέπη και άλλους πράττοντας τό αυτό. Άλλοι δια τους γονείς των, άλλοι δια τās συζύγους των και τους συζύγους των, άλλοι δια τὰ τέκνα των.

Ημέραν τινά μετὰ μεσημβρίαν του γλυκυτάτου φθινοπώρου μετέβη εις τό νεκροταφείον και

φθās πρό του τάφου της συζύγου του, έτοποθέτησε τὰ άνθη του επί αὐτοῦ και δια να μη ταραχθῆ, οὔτε από την πτήσιν μικροῦ πτηνοῦ, ίπταμένου κατά τύχην εκεί που πλησίον παρακειμένου τάφου, οὔτε εκ της κινήσεως των φύλων των δένδρων, εκλείσεν εύλαβώς τους όφθαλμούς και περιμαζευθείς προσηυχῆθη μετὰ ζέσεως. Έίτα άνεκάλεσεν εις την μνήμην του την εικόνα της νεκρῆς και ένεθυμήθη τās εύτυχείς του βίου του μετ' αυτής ήμέρας. Άλλ' ή φανταστική αυτή μορφή της γυναικός του δέν έβράδυνε να εξαλειφθῆ ταχέως από της φαντασίας του. Κα τότε, όπως πάντες οί συνήθεις θνητοί, οί επισκεπτόμενοι δια τοιούτους λόγους τὰ νεκροταφεία, ήσθάνθη την ανάγκην της διασκεδάσεως του πράγματος, καθόσον φυσικώς έπέρχεται ή ανάγκη αυτή, χωρίς να τό θέλωμεν, χωρίς να τό ζητώμεν και άνεπαισθήτως, ως έξ ένστίκτου, άπεμακρύνθη εκείθεν, και . . . έπορεύθη όλίγον, ανά τους τάφους, ανά τους θλιβερούς του νεκροταφείου δένδροφύτους όρομίσκους τεθλιμμένους, και μελαγχολικός, μόνος και άπαρηγόρητος.

Δέν ήξευρε τί πλέον να σκεφθῆ και τί να κάμη εκεί. Τὰ πάντα τῶ φαινόταν μαύρα και σκοτεινά και ακατάληπτα.

Και διατί όχι; τί θέλωμεν ήμεις εκεί, οί ζῶντες έτι εις τās κατοικίας των νεκρῶν; Αὐτοί εζήσαν και δι' ένα λόγον ή άλλον άπήλθον. Πού και τί κάμνουν, δέν γνωρίζομεν. Πιθανώς να εύρίσκονται πολύ μακράν ήμῶν και να επιθυμῶσι την γαλήνην και ήσυχίαν, ήν δέν ήδυνήθησαν να εύρωσιν εις τόν κόσμον τούτον. Πιθανώς να άπηγορευτήσαν τόσον του άθλιου τούτου κόσμου, ώστε να έβαρύνθησαν αυτόν και να επιθυμῶσιν έντελῶς να τόν λησμονήσωσιν. Ωστε, διατί να τοίς ταραττώμεν την επιθυμητήν ταύτην ήσυχίαν και να τους άνησυχώμεν; Αὐτοί μάς αφήκαν έλευθέρους ένταῦθα να κάμνωμεν ό,τι θέλωμεν και δέν μέλλει αὐτοίς παντάπασιν δια τούτο, οὔτε μάς έννοχῶσι. Διατί λοιπόν και ήμεις να μη τους αφήσωμεν ήσύχους εις τό μέλλον των και να μη καταγινόμεθα εις τὰ έγκόσμία μας; τās άπολαύσεις μας, τās διασκεδάσεις μας και τόν άέναον συρφετόν μας;

«Τὰ του Καίσαρος τῶ Καίσαρι και τὰ του Θεοῦ τῶ Θεῶ.»

Αρῶμεν αὐτούς λοιπόν εις εαυτούς και ήμῶς αὐτούς εις εμαυτούς.

— Τό καλλίτερον είναι να φύγω έντεῦθεν, διανοήθη ο Πέτρος, άφού επί μικρόν έτι περιεπλανήθη ανά τους λόφους και τους όρομίσκους, όδότη δέν με προσελκύει τι πρός αυτήν. Δέν δύναμαι να την φέρω ποδός έμέ; αυτή δέ ίσως εύρίσκειται πολύ μακράν μου και εις κόσμον πιθανώς πολύ καλλίτερον και εύτυχέστερον τούτου και . . . ίσως ίσως δέν προσέχει πλέον και τόσον εις έμέ. Τίς οίδη;

Έκαμε βήματά τινά πρός τὰ όπίσω και άνεπαισθήτως διελθόν εκ νέου εκ του τάφου της συζύγου του, άπεκαλύφθη εύλαβώς και . . . θέσας άμα την χείρα επί του στόματος μετὰ φόβου και συντριβής όπως άποχαρητήθη αυτήν, έστη έμβρόντητος, όδότη τήν στιγμήν εκείνην εν άχ! λεπτόν, δειλόν, όλως άπροσδόκητον και έπαγωγόν τόν έκαμε να διακόψη τόν δια της χειρός άσπασμόν και να τείνη την προσοχήν του πρός τὰ εκεί. Έν ταῦτῶ δέ βλέπει εκ παρακειμένου τάφου, νέα μελανοφορούσαν, έγειρομένην και προσπαθοῦσαν δια μέσου των κλάδων πυκνοτάτων δένδρῶν να διέλθῃ και δια της μιάς μεν χειρός ύπεγείρουσαν τό φόρεμά της και δια της έτέρας παραμερούσαν τους κλάδους πυκνοτάτης ώρας τριαταφυλλιάς. Είχε τραυματισθῆ ή τάλας εκ της ακάνθης του φυτοῦ και προσεπάθει να διέλθῃ. Έξ οὔ και τό δειλόν εκείνο άχ!

Ο Πέτρος ήναγκάσθη και εκ δευτέρου να χαιρετήσῃ και έπροχώρησε πρός την άγνωστον να την βοηθήσῃ.

— Σας εύχαριστῶ, τῶ άπαντῶ ή άγνωστος, και είτα έπεδόθη εις την τακτοποίησιν των άνθων, όδότη όντως είχαν μεγαλύνει και περιεκάλυπτον τόν τάφον.

— Τίποτε, άπήντησεν ο Πέτρος και βραδέως άπεμακρύνετο εκείθεν.

— Άλλά . . . ή συνάντησις αυτή τόν έστενοχώρησε. Κάτι ένδομύχως τόν συνεκράτει και κάτι εις την κεφαλήν τόν επέιζε να σκεφθῆ την περιστασιν.

Απομακρυνόμενος κατ' όλίγον ο Πέτρος, έβράδυνε την εκ του νεκροταφείου έξοδόν του, αναγινώσκων τās επί των τάφων έπιγραφάς, άλλὰ και εν τ' αὐτῶ ακατανόητως πως έρριπτεν υπόκρυφα βλέμματα πρός την άγνωστον. Η νέα γυνή φαινόταν θελκτικωτάτη και συμπαιθεσάτη ήτις, άφού παρέμεινε έτι όλίγον εκεί, ήρξατο να βαδίξῃ μικροῖς βήμασι πρός τινας τάφους και πού και που να συλλέγῃ από έν άνθος. Ητον ήμίπενθος και ο Πέτρος συνεπέρανε, ότι ο συγγενής, ούτινος έλυπείτο την στέργειν, είχε πρό καιρού άποθάνει. Όσα δέ παρετήρει ταύτην κατά τοσοῦτον την εύρισκε θελκτικῆν και χαριτόβρυτον και ήθελε να τή όμιλήσῃ, άλλὰ δέν έτόλμα, άφού άπαξ είχε διακόψει την συνέντευξιν και δέν είξευρε άπ' αρχής να ώφελήθῃ της περιστάσεως.

Έν τούτοις μετ' όλίγον βλέπων, ότι ή ύπομονή του έγίνετο άνυπομονησία, έστράφη δια μιάς αντιθέτως και δια της έναντι οδοῦ εύρέθη άπέναντι της άγνωστον αὐτῶ ταύτης γυναικός.

— Φαίνεται, ότι στενή συγγένεια σας συνδέει πρός τόν τάφον, δν περιποιείσθε, κυρία, τῆ λέγει μετὰ θάρρους και δέν σας κάμνει κόπον να τόν έγκαταλείψῃτε.

— Είναι αληθές, κύριε, τῶ άπαντῶ ή νέα εύ-

γενῶς και μετὰ ποιῆς τινος ταπεινοφροσύνης, άλλὰ θα είπω μίαν προσευχήν άκόμη και θα φύγω.

Ο Πέτρος μετὰ την ταπεινήν και ειλκρινή ταύτην ιεράν έξομολόγησιν, έκρινε καλόν εύλαβώς να την χαιρετήσῃ και να την αφήσῃ ήσυχον, όπερ και άμέσως έπραξεν.

Έσκέφθη καθ' εαυτόν, ότι θα την ήνώχλει εις τό ιερόν καθήκον της και άπεμακρύνθη άμέσως. Φθās δέ πρό μεγάλου τινός τύμβου, έστη παρατηρῶν αὐτόν, ότε οί όφθαλμοί του έστράφησαν πρός την άγνωστον και είδεν αυτήν ακίνητον, στηριζομένην επί των κιγκλίδων του τάφου και προσευχομένην μετ' άφοσιώσεως και συστολής πολλής.

— Α' Άλλά διατί τοσαῦτα άπίερωσις; έσκέφθη, πρός άπελθόντα τοσοῦτον μακράν αυτής; . . . τί προσδοκᾷ έτι παρ' αὐτοῦ ή αυτής;»

Έσωτερική δέ τις φωνή τῶ έλεγε: «Περίμενε και θα τό μάθης.»

Και μετ' όλίγον έλεγε καθ' εαυτόν :

«Τί ακατανόητος κόσμος! . . . λησμονῶ την προσφιλή μου σύζυγον και ή εικόνα ταύτης εισέδυσεν εις τὰ βάθη της καρδίας μου. Η φωνή της ήκει έτι εις τὰ ὠτα μου και δέν τολμῶ ν' άπομακρυνθῶ έντεῦθεν. Συγκεκριμένον δέ τι πεπρωμένον με ώθεῖ πρός την άγνωστον ταύτην γυναίκα.»

Ένῶ διελογίζετο ταῦτα, ή νεαρά έτι γυνή περαιώσασα την προσευχήν της, έφυγεν εκείθεν και εμαρμένως διήλθε πρό του Πέτρου, ότε εκουσίως ή άκουσίως, ως τό εξηγήσωσιν οί φιλόσοφοι, έμειδίασε μετὰ χάριτες.

Τετέλεσται! Ο Πέτρος ήχμαλωτίσθη. Τό μειδίαμα της γυναικός είναι άλυστος, ήτις περιβάλλει τόν λαμόν του δεχομένου αυτό και δυσκόλως αυτής έλευθεροῦται.

Ο Πέτρος ήκολούθησε την γυναίκα, αυτή τῶ άπήντησε συμβαδίζουσα, άνευ έτέρων διατυπώσεων ποιητικῶν και πιζῶν με θέμα άρχικόν τό νεκροταφείον, τους τάφους, τους νεκρούς και τὰ άνθη των. Όποία εἰρωνεία της τύχης! Ο έρωσ με θέμα τόν θάνατον! Και μολονότι αἱ πρώται συνδιαλέξεις των οὔδέν τό ένδιαφέρον και τό σπουδαίον ενείχον, εν τούτοις αἱ περι τάφων και νεκρῶν όμιλίαι των ύπήρξαν ή εισαγωγή, τό προοίμιον και τό θεμέλιον της γνωριμίας των και ὦ! της παραδοξότητος! του σφοδροῦ άμοιβαίου έρωτός των!

Ηγαπήθησαν εν τῶ νεκροταφείῳ, άνωθε των τάφων αὐτῶν των προσφιλῶν αὐτῶν άπελθόντων και εν τούτοις οὔδεις έτόλμα να θίξῃ έτι τό ζήτημα τούτο και να είπῃ ο εις πρός τόν άλλον τό προκίωνιον και άλλον έτι αίνιγμα «Σ' αγαπῶ.» Και όντως ο έρωσ είναι αίνιγμα, άφού πάντες οί άνθρωποι της ύψηλοῦ αναλαμβάνουσι να τό λύσωσι και οὔδεις τό κατώρθωσε, όδότη οὔδεις έτι

εἶπε, «Δὲν ἀγαπῶ» οὔτε πρὸ τοῦ τάφου, ἀλλ' οὔτε καὶ μετ' αὐτόν.

Ἀμφότεροι περιήλθον τότε τὸ νεκροταφεῖον, διότι φαίνεται εὐρον ἐκεῖ εὐχαρίστησιν καὶ ἀνέβλε- πὶ τις τότε αὐτοὺς συμβαδίζοντας ἡσύχως καὶ βρα- δέως μὲ ἐνδύμυχον εὐχαρίστησιν, χαρωπὰς καὶ εὐτυχεῖς φυσιογνωμίας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ τῶν νεκρῶν, ἐπὶ τοῦ χώματος, ὅπερ περικλείει τὴν κόνιν τοσοῦτων ἐξαφανισθεισῶν γενεῶν, μά- την θ' ἀπεκάλυπτε θλίψιν καὶ ἀπελπισίαν πρὸς φάτον ὄντων ἀποχωρισθέντων καὶ θ' ἀμφίβαλλε ἀν' αἱ καρδίαι τῶν συνέπασχον τοῖς νεκροῖς.

Ἡ ἡμέρα ἐκλινεν ἤδη πρὸς τὴν δύσιν τῆς καὶ οἱ νεωστὶ οὗτοι γνώριμοι ἐβάδιζον πρὸς τὴν ἐξο- δον. Ἡ ἐλαφρὰ μελαγχολία τοῦ νεκροταφεῖου, ἡ ἐπικαθημένη ἐν τῇ ψυχῇ παντός εἰσπερχομένου δὲν ἐξεδηλοῦτο εἰς τὸ πρόσωπόν των, καθόσον ἐκυριάρχει ἡ παγίς τοῦ ἔρωτος, καθόσον οἱ προσ- φιλεῖς νεκροὶ εἶχον λησμονηθῆ. Ἐμελλον δὲ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν πόλιν τῶν ζώντων καὶ ἐν τῇ τύρῃ τοῦ κόσμου, ὅπου τὰ πάντα ἐπιτρέπονται καὶ τὰ πάντα συγχωροῦνται.

Ἐφ' ὅσον ἐβάδιζον, ἡ συνομιλία τῶν καθί- στατο στενωτέρα καὶ φιλικωτέρα, αἱ δὲ ψυχαὶ τῶν συνητῶντο εἰς πλήρη συμφωνίαν. Ἀλλὰ τί ἔδει πλέον γενέσθαι; ν' ἀποχωρισθῶσι, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐπανιδοθῶσιν; Ἀμφότεροι ἀμφέβαλλον τί νὰ πράξωσι, διότι οὐδεὶς ἐγνώριζε τὸν βίον καὶ τὸ ποῖόν τοῦ ἄλλου καὶ οὐδεὶς εἶχε τολμήσει νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἄλλον τίς καὶ τί ἦτο.

Ἐν τούτοις ἐνδομύχως ζωηρῶς ἐξ ἐνστίκτου ἠγαπῶντο.

Ὁ Πέτρος δὲν ἐτόλμα νὰ εἶπῃ, ὅτι ἐκόμιζεν ἀνθὴ εἰς προσφιλεῖ ἀποθανοῦσαν σύζυγον, ἡ δὲ νεκρὰ γυνὴ βεβαίως καὶ αὐτὴ δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ εἶπῃ πρώτη εἰς ξένον τίς ἦτο καὶ διὰ ποῖον τόσον εὐλαβῶς καὶ ἀφοσιωμένως προσηύχετο, διότι θὰ ἐξετίθετο. Ὡστε ἀμφότεροι εὐρίσκοντο πρὸ δι- λήμματος καὶ οὐδεὶς ἐπὶ τοσαύτην ὥραν ἐτόλμα νὰ λύσῃ τὸν γόρδιον δεσμόν, ἐπὶ τῷ φόβῳ μὴ καταστρέψῃ τὸ τοσοῦτον ποιητικοκοιμητηριακῶς γεννηθὲν ἀκατανόητον ἐρωτικὸν αἰσθημα. Καὶ ἀληθῶς, πόσοι τοιοῦτοι ἀφῶνοι ἔρωτες δὲν κα- τεστράφησαν μὲ τὴν πρώτην λέξιν τῆς ἐκμυ- στηρεύσεως τῶν κοσμικῶν δεσμῶν;

Ἀλλ' ἔπρεπε πρὸ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῶν κατὰ νὰ εἰπωσι, ἀλλὰ καὶ ποῖος νὰ ὁμιλήσῃ πρῶτον; Ἐφοβοῦντο ἀμφότεροι νὰ ψευσθῶσι πρὸ τοῦ τά- φου. Ἦτο ἐπιτοκία καὶ ἀνευ αὐτῆς ἡ ἀλήθεια συνέτριβε τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ἔρωτος.

Τέλος ἤγγικεν ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ καὶ πρῶτη ἡ Εὐα ἠρώτησεν:

— Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπατε, ποῖον ἤλθατε νὰ κλαύσητε εἰς τὸ νεκροταφεῖον;

Ὁ Πέτρος ἐπάγωσε. Δὲν ὠμίλει διόλου.

— Ποῖον ἤλθατε νὰ ἴδητε; καὶ πάλιν ἠρώ- τησεν ἡ γυνή.

Ὁ Πέτρος πρὸ τῆς μνήμης τῆς συζύγου του ὑπεχώρησε, διότι πενταετῆς μετ' αὐτῆς συμβίω- σις δὲν ἦτο μικρὸν τι καὶ ἀπήνησε μηχανικῶς.

— Τὴν σύζυγόν μου.

— Καὶ δὲν τὴν ἠγαπᾶτε τότε λοιπόν; ἐξη- κολοῦθησεν ἡ τραυματισθεῖσα γυνή!

— Ὡ ναί, τὴν ἠγάπων!

— Καὶ τὴν ἐλησμονήσατε ἤδη; ὑπέλαθεν ἡ ἀπελπισ γυνή.

— Ἄ, ὄχι, ἐψέλισεν ὁ Πέτρος.

— Τότε δὲν ἔπρεπε νὰ μοὶ ὁμιλήσητε καὶ νὰ μὲ γνωρίσετε, διότι...

Καὶ ἐσιώπησε. Ἐἶτα μὲ πικρὸν βλέμμα τὸν ἀπεχαιρέτησε, λέγουσα.

— Ἐγὼ ἦλθον νὰ κλαύσω τὸν ἀδελφόν μου!

Ἡ τάλας εἶχεν ἀγαπήσῃ τυχαίως συντετριμ- μένον βράχον καὶ ἔφυγε νὰ κλαύσῃ τὴν τύχην τῆς.

Ὁ δὲ Πέτρος ἔρριψε βλέμμα ὀπισθὲν του εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν μετὰ λύπης!

— Εἰς τὰ νεκροταφεῖα δὲν ἀγαποῦν! ἀλλὰ... κλαίουσιν!

Φ. Πρίντζης

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος εἶπεν: «Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν ὀφείλει νὰ κατασκευάσῃ τὸ ἄγαλμά του, δηλαδὴ νὰ τελειοποιήσῃ καὶ ἐξωραίσῃ τὴν ψυχὴν του, συμφώνως τῇ ἀξίᾳ ἣν ἔχει.

★

Ὅποτεν τις εἶναι νέος, αἱ ἡμέραι του ὁμοιάζουν πρὸς χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὅποια ἐξοδεύει ὡς πεντό- λεπτα. Ἐνῶ ὅποτεν γηράτῃ, αἱ ἡμέραι του ὁμοιάζουν πρὸς πεντόλεπτα, τὰ ὅποια οἰκονομεῖ ὡς λουδοβίκια.

★

Δὲν δύναται τις νὰ ἐνοήσῃ κατὰ πόσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἱκανὸς εἰς τι, ὅποτεν ἔχη τὴν θέλησιν καὶ εἰς τοῦ δύναται νὰ φθάσῃ, εἰάν ἀρεθῇ ἐλεύθερος.

★

Τὸ ἀγαπᾶν τὸ μεγαλεῖον, εἶναι ἴσον τοῦ εἶσθαι μέγας.

★

Περιορισμένος ἐν τῇ φύσει του ὁ ἄνθρωπος, ἀπεριώ- ριστος δὲ εἰς τὰς εὐχὰς του, ὁμοιάζει πρὸς θεὸν πεπτω- κῆτα καὶ ἀναμνησκόμενον τοῦ οὐρανοῦ.

★

Ἐὰν δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν τὸ καλὸν εἰς ὅλους, τοῦλάχιστον δυνάμεθα νὰ ἐπιδείξωμεν ἀγαθότητα τοῖς πᾶσι.

★

Ὅποτεν μελετῶμεν τὸ παρελθόν καὶ τὸ παρὸν, μο- λονότι ἀμφότερα ἐνέχουσι πικρίας καὶ θλίψεις, ἐν τούτοις διακρίνομεν τὰς χρυσὰς ἡμέρας τοῦ μέλλοντος.

ΜΟΔΙΣ ΣΕ ΒΡΙΑΔΑ

Μόλις σὲ εἶδα ἢ ἐντὸς τοῦ στήθους μου γαλήνῃ μετέπεσε εἰς ζοφερὰν, φρικώδη τρικυμίαν ὁ νοῦς μ' ἐπαρεφέρετο καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν εἶχον τῶν αἰσθήσεων συναίσθησιν καμμίαν.

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπλανεῖς, ἐφέροντο ἀσκόπως καὶ μόνον ἥλιον λαμπρὸν, διέκρινον ἐσένα πλησίον σοῦ ἀνεύρισκον οἱ ἀτυχεῖς ἀκόπως, τὸν ἀσφαλέστερον ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς λιμένα.

Πλήρεις χαρᾶς ἐζήτησαν, νὰ φέρωσι σιμά σου τὴν ἐρεβώδη μου ψυχὴν, στὴν ἡρεμον γαλήνῃ, ἢν διαχέει πανταχοῦ τὸ φλέγον φίλημά σου, στὸ μυροδόλον ἄρωμα ποῦ ἡ ψυχὴ σ' ἀφίνει.

Ἄλλ' οἱ δειλοὶ ἐδίσταζον κι' ἐδίσταζον μὲ πόνον, ἀνέμενον δ' ἐπὶ στιγμὴν σημεῖον συμπαθείας, ἀλλ' αἱ στιγμὰὶ παρήρχοντο μετέπιπτον εἰς χρόνον, ἐνῶ συγχρόνως πύξαιεν ὁ πόνος τῆς καρδίας.

Τέλος... μεδίαμα γλυκὺ ἐφάνη ἀνατέλλον ἐκ τῶν γλυκῶν χειλέων σου, κι' ὡς θεῖα μελωδία ἐν φώνημα περιπαθὲς ἐλπίδα ἀποστέλλον ἀντήχησε περὶ ἐμὲ ἡδῦνον τὴν καρδίαν.

«Μὴ δειλιάς» ἐπρόφερες καὶ ἡ ἀθήα χεὶρ σου τὰς χεῖράς μου συνέθλιβεν ἡρέμα καὶ ἠπίως «Σὲ ἀγαπῶ». . . ἐπρόσθεσα «ποθῶ νὰ ζῶ μαζί σου μακρὰν σου εἶναι εἰς ἐμὲ ἀδύνατος ὁ βίος...»

N. Γ. Σαχίνης

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ...

Ἄνθι ζητεῖς κι' ἀπὸ ἐμὲ; ἄνθος δὲν εἶσαι μόνη; Θεᾶς ἀν φέρεις τ' ὄνομα, μήπως θεὰ δὲν εἶσαι; Ἡ στάσις σου, τὸ βλέμμα σου κάθε θνητὸν θαμπώνει Νοῦν, χάριν καὶ γλυκύτητα ὑφ' ὧν σὺ ἐμφορεῖσαι Ἄδύνατον μὲς' τοὺς θνητοὺς συχνά τις ν' ἀνταμώνῃ.

Braila XI 1900.

Mester Manolis

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΥΠΟ ΕΠΙΟΨΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ, ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ

(Μετ' εικόνων)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ Αἴγυπτος ὑπῆρξεν ἡ κοίτις τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ τῆς προόδου τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου. Τὸ μεγαλεῖον τῆς Μέμφιδος καὶ τῶν Θηβῶν κατὰ πολὺ ὑπερέβη τὸ τῆς Νίνευς καὶ Βαβυλώνας. Πικρὴν ἀλλ' ἔμωως, ἡ σύγχρονος Αἴγυπτος κατὰ πολὺ διαφέρει τῆς τότε, καθ' ἣν ἱερεῖς, βασιλεῖς καὶ μῦσται συνεκράτουν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας ἀκριβῶς δὲ τοῦτο συνετέλεσεν εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος. Παρῆλθε δὲ καὶ ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος περιωρίζετο ἐντὸς ὠρισμένων σημείων τοῦ Νείλου· σήμερον δὲ βλέπομεν αὐτὸν ἐπεκταθέντα ἀνα τὰς εὐφρούς πεδιάδας ἀπ᾿ ἄσπερον εἰς ἄσπερον, ἡν ὁ πολιτισμὸς καὶ αἱ ἀναγκαῖαι αὐτοῦ τὸν ὤθησαν.

Σήμερον ἡ Αἴγυπτος κατοικήθη πολὺ, ὅλα τὰ δυνατὰ ἀποικισμοῦ σημεία κατελήφθησαν, ὑπὸ τῶν αὐτοχθόνων καὶ τῶν ποικίλων λαῶν τῆς ὑψηλῆς, ἡ δὲ χώρα τῶν Φαραῶ παρουσιάζει τανῦν ὄψιν ἐντελῶς διάφορον καὶ ἐκπολιτιστικὴν.

Τὴν Αἴγυπτον κατέκτησεν ὁ Ἑλληνισμὸς, ὡς θὰ ἴδωμεν δὲ παρακατιόντες, παρουσιάζει ἡμῖν ἔδαφος σπουδαίας μελέτης καὶ ἀναδιφήσεως ὑπὸ ἐποψίν κλασικῆς ἐθνολογικῆς ἐμπορικῆς καὶ ἐκπολιτιστικῆς. Φρονοῦμεν δὲ ὅτι, ὡς ἐπανειλημμένως ἐπισκεφθέντες αὐτὴν καὶ ἐκ τοῦ πλησίον γνωρίσαντες καὶ τὸν τόπον καὶ τὰ άτομα, θὰ δυναθῶμεν, ὅσον οἷόν τε ἀκριβῆ καὶ ἀμερόληπτον τὴν περὶ ταύτης γνώμην ἡμῶν νὰ ἐκφέρωμεν.

Κεφάλαιον Α'.

Καταγωγή τῆς Αἴγυπτου— Ὁ Νεῖλος.

— Ὁ πάπυρος. — Ὁ λωτός.

Ἐὰν ἐπὶ τινὰς χιλιάδας ἐτῶν ἡ ἡμίσεια ἱστορία τοῦ κόσμου ἐπεκράτησεν ἐν τῇ λαμπρῇ Μεσοποταμίᾳ, χώρα τῆς Συρίας, ἢ τῶν Ὀλδεζείρων, μεταξὺ Τίγριος καὶ Εὐφράτου ποταμῶν, ἡ ἑτέρα ἡμίσεια συνετελέσθη ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Νείλου, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Πυραμίδων.

Λέγεται περὶ τούτου, ὅτι στενοχωρηθέντες οἱ πρῶ-

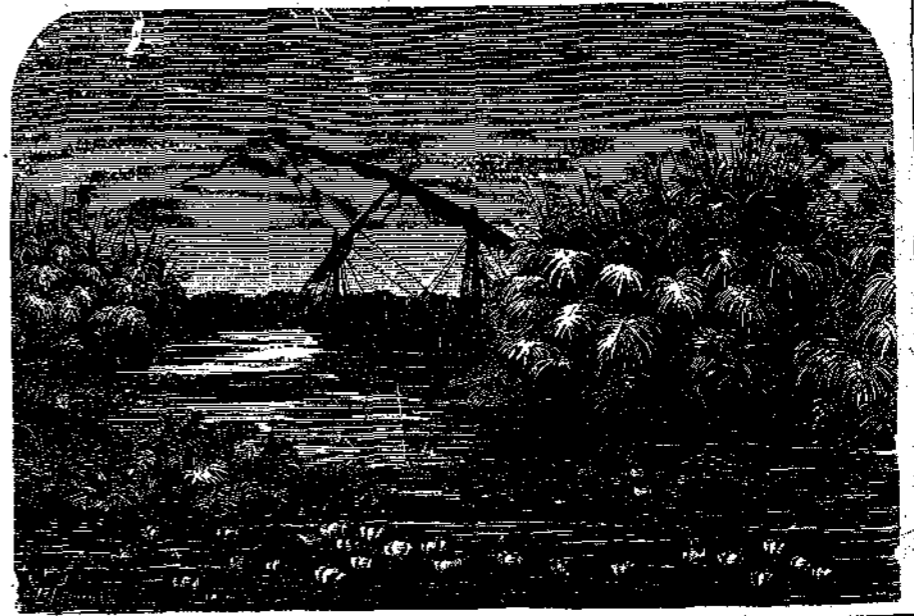
τοὶ ἐν τῇ ὑπὸ τῶν ποταμῶν τούτων διαβροχομένην χώραν, διεσπάρησαν, ἄλλοι μὲν πρὸς τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν ἀνατολικὴν Σινικὴν καὶ ἄλλοι πρὸς τὴν δυτικὴν Ἀραβίαν. Πιθανῶς οἱ τελευταῖοι συνήντησαν ἐνταῦθα ἑτέραν τινὰ Αἰθιοπικὴν φυλὴν, ἐγκατεστημένην ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Νείλου, ἣν ὑπέταξαν καὶ ἀπερρόφησαν.

Καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Αἴγυπτος κατοικήθη καὶ ἀνεῳχθη ἡ Αἰγυπτιακὴ καλουμένη φυλὴ, ἡ κοιλάς τοῦ Νείλου ἦτο πολὺ ἄλλοια τῆς σήμερον, ὃ δὲ ἀπὸ τῶν βαθυτάτων κέντρων τῆς Ἀφρικῆς πρὸς τὴν Μεσόγειον βέων μέγας εὐεργετικὸς ποταμὸς τῆς, συνήντη αὐτὴν ἐκεῖ ἐνθα ἀνηγέρθησαν τότε ἡ πόλις τῆς Μέμφιδος καὶ εἴτα ἡ τοῦ Καίρου· τὸ δὲ Δέλτα ἐσχηματίσθη κατ' ὀλίγον. Ὑπῆρξεν ἄρα καιρὸς, καθ' ὃν, ἐκεῖ ἐνθα βλέπομεν σήμερον πολιτισμὸν καὶ ἡμερότητα, πόλεις καὶ καλλιέργειαν, σιδηροδρόμους καὶ διώρυγας, ἔδαφος ὁμαλὸν καὶ γόνιμον, ἐπεκράτουν γλώσσαι ξηρᾶς καὶ ὕδατα τῆδε κακείσε, λίμναι καὶ βάλτοι, ἄγρια δένδρα καὶ φυτὰ, τόποι τέλος ἄθλιοι καὶ δυσδιάβατοι, ἐνθα μόνον ἱπποπόταμοι, κροκόδειλοι καὶ ποικίλα ἐρπετὰ ἐνδαιϊτῶντο. Οἱ δὲ πρῶτοι κατοικήσαντες τὴν χώραν ταύτην, κατεγίναντο ἀμέσως εἰς τὴν ἐκρίλωσιν τῶν ἀγόνων δασῶν, τὴν τακτοποίησιν πρὸς πλοῦν τῶν ὑδάτων καὶ καταστροφὴν τῶν ἀγρίων καὶ ἐπιβλαβῶν ζώων. Βαθμηδὸν ἡ γῆ καὶ τὰ ὕδατα ἔλαβον τὴν καλλιερ-

ΚΑΛΟΣ ΒΑΜΒΑΚΟΣ

γικὴν αὐτῶν ὄψιν, τοῦ Νείλου, τὰς ἐκβολὰς ἀπὸ ἐπτά περιώρισαν εἰς τὰς ἡμισείας καὶ ἐπὶ τῶν βραχιόνων αὐτοῦ ἀνηγέρθησαν χωρία, ἅτινα βαθμηδὸν μετετέραθησαν εἰς κωμοπόλεις καὶ ἤδη εἰς μεγάλας πόλεις.

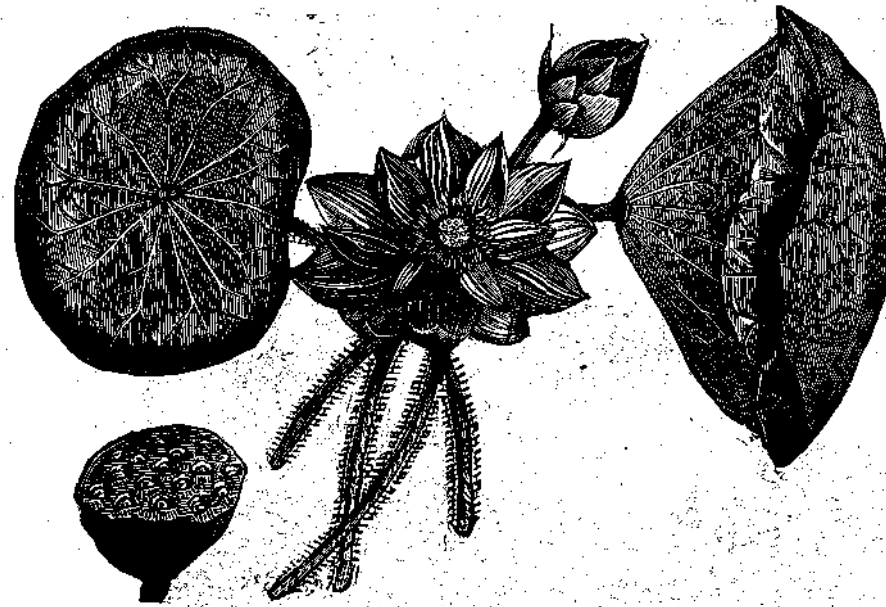
Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΝΕΙΛΟΣ ΩΣ ΕΙΧΕ ΤΟ ΠΑΛΑΙ

Μόλις ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ ἀνθρωπίνῃ χεῖρ ἐνεκατεστάθησαν ἐκεῖ, οἱ κροκόδειλοι καὶ οἱ ἱπποπόταμοι ἀνῆλθον πρὸς τὴν Ἄνω Αἴγυπτον καὶ βαθμηδὸν ἤδη ἐκλείπουσι, διότι ὁ πολιτισμὸς εἰσχωρεῖ διὰ τοῦ ἀγγλικῆς βήματος καὶ πρὸς τὰ ἐνδότερα. Δὲν θὰ παρέλθῃ δ' εἰσέτι πολὺς χρόνος καὶ ὁ σιδηρόδρομος θὰ διασχίξῃ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν Ἀφρικὴν ὅλην, ἐκεῖ δ' ὅπου ἐτι σήμερον ὑπάρχουν πτωχαὶ καλύβαι ἢ ἀσημανταὶ δάσεις, θ' ἀνεγερθῶσι νέα Ὀυασιγῆτῶνα, Βοστώναι, Ἄγιοι Φραγκίσκοι καὶ Σουκάγα. Τοὺς δὲ ἄγγλους παρακολουθεῖ φυσικῶς καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς, διότι ἂν δὲν τῶ ἐπιτρέπεται νῦν, ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων, ὡς ἄλλοτε, μόνος καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ δι' ἰδίων ἠθικῶν καὶ ὕλικῶν μέσων νὰ διαδώσῃ τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰ γράμματα, τὸ πράττει οὐχ ἥττον διὰ τῶν ὑπαρχόντων του μέσων καὶ τὸν βλέπομεν ἐν κακοτυχίαις καὶ στερήσεσι παρακολουθοῦντα τὸν σκοπὸν καὶ πηγνύοντα τὸν σταυρὸν καὶ τὴν σημαίαν, ὅπου μέχρι τοῦδε ἡ βαρβαρότης καὶ ἀμάθεια ἐπεκράτουν. Ἐν Ῥωσίᾳ, Ῥωμουσίᾳ, Βουλγαρίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ ζωνεῖ ὑφίστανται τὰ τεκμήρια ταῦτα, καὶ ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς εἰς τὰς χώρας ταύτας ἔχει στήσαι τόσον ὑψηλὰ τὴν σημαίαν του, ὥστε οὐδεμίαν ἱστορίαν θὰ τῶ διεκδικήσῃ ποτὲ τὰ ἀπαράγραπτα δικαιώματά του. Ἀνεξέλεπτα καὶ ἀναλλοίωτα θὰ διαμείνωσι τὰ θεμέλια τῶν ἐπάλλξεων του καὶ ὅπως νῦν ἐν Αἰγύπτῳ, τὴν πρωτίστην μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐθνῶν θέσιν κατέχει λόγῳ ἱστορίας, πολιτισμοῦ καὶ ἐμπορίου, οὕτω καὶ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς ὁ Ἑλληὴν θὰ διαδώσῃ τῆς προόδου καὶ ἐλευθερίας τὰ φῶτα καὶ θὰ ἐγκατασταθῇ καὶ ἐκεῖ, ὅπως καὶ εἰς τὰς προσημνημονευθείσας χώρας. Ἡ ἰδιοφυία του, ἡ γλώσσα, τὸ προοδευτικὸν πνεῦμα του, ἡ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ του, ἡ ἀνεκτικότης του, ἡ εὐμάθειά του, εἰσὶν ἐγγύγνα ἐπαρκῆ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ του καὶ οὐδὲν τὸν κωλύει καὶ ἤδη νὰ παρα-

κολοθῆ κατὰ βῆμα τοῦς Ἄγγλους εἰς τὰς ἀπολιτίστους ἐτι ταύτας χώρας.

Ὁ βάμβαξ καὶ ἡ σάκχαρις εἰσι διὰ τὴν σύγχρονον Αἴγυπτον ἡ μεγαλειτέρα πηγὴ τοῦ πλοῦτου τῆς, ἕνεκα τῆς ἀφθόνου καὶ γονιμοτάτης παραγωγῆς τῆς, ἐφειλομένης εἰς τὰς εὐεργετικὰς ιδιότητας τοῦ Νείλου, ὅστις σὺν τῷ ἐξαιρέτῳ ὕδατι, ἔπαρ ἀφθόνως φέρει ἐκ τῶν ἐνδοτάτων καὶ ἀποτάτων κέντρων τῆς Ἀφρικῆς, καταβιάζει καὶ θρεπτικωτάτην διὰ τὰς γαίας ἰλόν, ἣτις διανέμεται οὕτως ἐν ταῖς ἐκτεταμέναις γύρωθεν γαίαις, ἄς ἀποκαθίστησιν εὐφρονωτάτας, διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ βάμβακος. Τὸ πάλαι ἡ μόνη πηγὴ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ πλοῦτου, ἦτον ὁ λωτός καὶ ὁ πάπυρος, ὅστις σήμερον μόνον ὡς ἀνάμνησις εὐρίσκειται που. Πλησίον δὲ τῆς Δαμιέτης ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ὑπάρχουν ἐτι οἱ λευκοὶ καὶ κυανοὶ λατοῖ, τῶν ὁποίων τὸν σπῆρον μετέτρεπον τὸ πάλαι εἰς ἄλευρον καὶ ἐχρησίμαυνον ὡς τροφήν παρὰ τῇ κατατώρᾳ τάξει, ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Φαραῶ. Ὁ πάπυρος ἐπὶ τινὰς αἰῶνας ὑπῆρξε σημαντικὸν προῖον ἐμπορίου καὶ μετεχειρίζοντο αὐτὸν οὐ μόνον οἱ Αἰγύπτιοι, ἀλλὰ καὶ ἕτεροι πολιτισμένοι λαοὶ τῆς Μεσογείου, ἰδίως οἱ Ἕλληνας διὰ γραφῆν. Κατεσκευάζον δὲ τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ χάρτου διὰ τῆς ἐξαπλώσεως τῆς ἐν τοῖς καλάμοις περιεχομένης ἐντερώνης, σχηματίζοντες αὐτὴν εἰς φύλλα, ἅτινα ἐλείανον καὶ κατόπιν ἐκόλλουν τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου, ὅπως ἀποτελέσωσι μικροὺς κυλίνδρους. Ὁ πάπυρος ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς κατασκευῆς τῶν πρώτων πυραμίδων. Μόνον δὲ μετὰ τὴν κατὰ κτησιν τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἤρξατο μειομένη ἡ καλλιέργεια τοῦ πάπυρου, ὅστις οὕτω βαθμηδὸν ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τῆς περγαμηνῆς καὶ εἴτα ὑπὸ τοῦ χάρτου.

Ὁ πάπυρος δὲν ἐχρησίμαυνε μόνον ὡς χάρτης, ἀλλὰ, κατὰ τὸν Πλίνιον, τὸν μετεχειρίζοντο εἰς πηλ-

Ο ΔΑΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΡΠΟΥ ΤΟΥ

λας άλλας έμπορικας ανάγκας. "Επλεον δι' αυτού στεφάνους δια τους θεούς, έκαιον τας ρίζας και δια τής πυράς των έψηνον τας τροφάς, τον μεταχειρίζοντο προς κατασκευήν άγγείων' μετά τινας δε προπαρασκευάς κατασκεύαζον δι' αυτού λέμβους, ιστία, σχοίνους, σκεπάσματα, ένδύματα κτλ. Οι πρώτοι δ' Αιγύπτιοι, όπως και τον λωτόν, μεταχειρίζοντο και τον πάπυρον ως τροφήν, είτε ώμόν, είτε έψημένον. Ο δε Αιδώροσ, θεός, εις παραφημένους χρόνους, άπασαι αι βλαστήσεις του Νείλου έχρησίμευον αποκλειστικώς προς τροφήν και ένδυμασίαν των οικούντων την μακράν και στενήν κοιλάδα λαών, μεταξύ τής Λυβίας και Άραβίας. Έίτα δε οι έγκατασταθέντες κατά μήκος των όχθών του ποταμού, έτρέφοντο εκ των εν αυτό ίχθύων και τής άγρας των περίξ ποιμίλων πτηνών.

Η ιστορία τής Αιγύπτου είναι αυτή ή ιστορία του Νείλου. Άνευ τούτου, ή χώρα αυτή, ένθα τοσαύται γενεαι ανθρώπων έζησαν και έξίκοντο εις τον ύπατον βαθμόν του πολιτισμού, ήθελεν είσθαι έπίσης άκατοίχτος, ως αι φρικώδεις έρημοι τής Σαχάρας. Τούταίον δε ή γονιμότης αυτού, τής σποράς παραγούσης το τριπλάσιον του προσδοκώμενου, έξήγειρε το ένδιαφέρον των άλλων λαών και βαθμηδόν οι Σύριοι, Αιθίοπες, Πέρσαι, Έλληνες, Ρωμαίοι, Άραβες και Τούρκοι ένεκατεστάθησαν εκεί, άλλ' ως προείπομεν, μόνον οι Έλληνες διέπρεψαν, ένεκα τής ιδιοφυίας και του έκπολιτιστικού πνεύματος των.

Ο Νείλος από χιλιάδων ετών έκτελει μετά θαυμασίας ακριβείας και κανονικότητος τον ευεργετικόν αυτού προορισμόν, ήτοι να σχηματίξη όλονέν προς την θάλασσαν γαιώδες έδαφος και να μεταφέρη έξ άπωτάτων μερών ύδωρ άφθονον προς πόσιν εις τους πολυαριθμούς τής Αιγύπτου κατοίκους και να ποτίξη τας έκτεταμένας αυτής γαίας, ως ο ουρανός δεν δύναται να εύνοήση δια τής ευεργετικής αυτού βροχής.

Έκάστη ύδροφόρος περίοδος του Νείλου, άρχεται προς το τέλος του Ιανουαρίου, άρχομένη από του κέν-

τρος τής Άφρικης και σχηματιζομένη από των ανέμων του Ινδικού Ωκεανού, ών οι ύδατοι διαλύονται εις βροχάς έν τας κοιλάσι αυτού ή συμπυκνούνται εις χιόνιας επί των κορυφών των ύψηλών όρέων τής. Αι βροχαι δ' αυται είσιν όρητικαι προς το τέλος του Φεβρουαρίου, ένώ έν τή αυτῃ χρόνῳ ο ήλιος διαλύει τας χιόνιας. Τότε χείμαρροι ανασυσταίνονται σχηματιζόντες έλη και λίμνας περίξ των σχοίνων και χαμοδένδρων, δε προστιθεμένων και των χιο-

νοστιβάδων, των έξ ύψους των όρέων καταφερομένων, κατακρημνίζονται ελα ταύτα μετά λίθων, χώματος και κορυμών δένδρων προς τας κατωφερείας, όπου προστιθεμένων και άλλων ποταμών και ρυάκων, συμπληροῦσιν άπειρομεγέθη χείμαρρον, όστις μεθ' όρης και πατάγου καταφέρεται, ρέων προς τας βορείους χθαμαλάς πεδιάδας και την θάλασσαν, συμπαρασύρων πάν το προστυχόν μετά ποικίλων γονιμών ύλών.

Τοιαύτος είναι ο Νείλος.

Κατά τον Αύγουστον μήνα συμβαίνει ή μεγαλειτέρα πλημμύρα, καθόσον κατά την ώραν ταύτην ο ποταμός μεταφέρει προς την Αιγύπτου άπασαν αυτού την αφρικανικήν ίλυν και μολονότι οι Αιγύπτιοι ποιούσιν αυτῃ πολλὰς αφαιμάξεις δια πολυαριθμών διαχετεύσεων και διορύγων καθ' όλον αυτού τον ροῦν, έν τούτοις ο θαυμάσιος ούτος ποταμός, μεγαλοπρεπώς και ακριβῆς ρέει πάντοτε προς την θάλασσαν, χωρίς ο όγκος αυτού να ύποστῆ αλλοίωσιν. Και κατά μέν την μεγίστην πλημμύραν, ή επιφάνεια του Νείλου δεν έχει πλάτος όλιγώτερον των τριών χιλιομέτρων, ένῳ τα ύδατα αυτού πλημμυροῦσι τας μεμακρυσμένας πεδιάδας τής Αιγύπτου, μεταφέροντα ούτως ετησίως επί εκατομμυρίων πλέθρων γῆς τας γονιμοποιούς εκ των ένδοτέρων τής Άφρικης ύλας. "Ωστε ή Αιγυπτος ζῆ εκ τής Άφρικης, ο δε Νείλος έστιν προπομπός και μεταφορέυς τής τροφῆς και εύδαιμονίας τής.

Ὡς φαίνεται, ή ίλυσ του Νείλου έσχημάτισε το Δέλτα τής Αιγύπτου. Είς εποχήν τινα, αναντιρρήτως παλαιοτάτην, προγενεστέραν ίσως τής γεννήσεως του ανθρώπου, το Αιγυπτιακόν έδαφος περιωρίετο εις την θέσιν ακριβῶς εκεί, ένθα σήμεραν εύρίσκεται το Κάϊρον. Έντεῦθεν δε ήρχιζεν ή Μεσόγειος θάλασσα, ήν οι κάτοικοι τότε τής Αιγύπτου εκάλουν «Μεγάλην πρασίην».

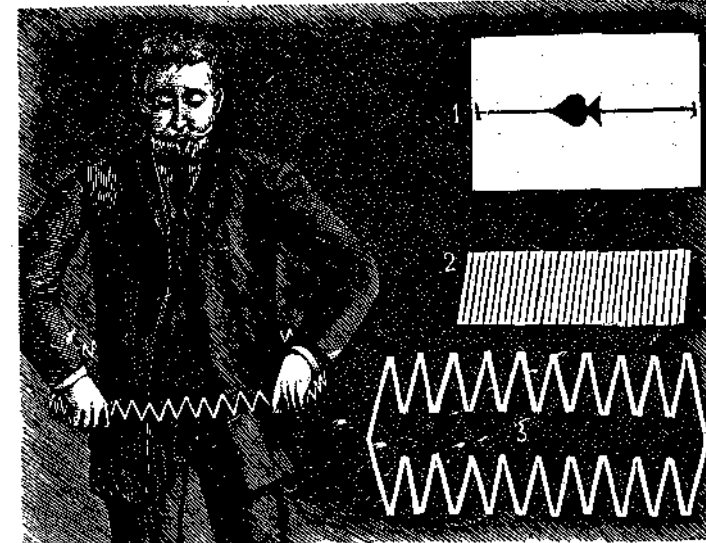
(έπεται συνέχεια)

Φ. Η.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΔΙΔΑΘΗ ΕΝΤΟΣ ΦΥΛΛΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΧΑΡΤΟΥ;

Ίδου το ζήτημα, όπερ ούδεις των έν συναναστροφή φίλων σας θα δυνηθή να έξηγήση και έκτελέση, αν δεν γνώριξη την προκειμένην λύσιν.

Το μήκος του σώματος, είναι εξάκις μείζων του ποδός. Ο κανών ούτος εφαρμόζεται επί τέ τους ίσχνους και τους παχυσάρκους, πάσα δ' έξ αυτού έκτροπή δηλοῖ απομάκρυνσιν από του έν συμμετρία ύψιστου καλού. Οι Έλληνες κατασκεύαζον τα άγάλματά των κατά τον κανόνα τούτον.

Το πρόσωπον από του ακροτάτου σημείου του μετώπου, ένθα άρχονται αι τρίχες μέχρι του πάγωνος, είναι το έν δέκατον του όλου αναστήματος.

Η χείρ από του καρπού μέχρι τής άκρας του μεσαίου δακτύλου, έχει το αυτό μήκος.

Το από τής κορυφῆς του στήθους μέχρι του ύψηλοτάτου σημείου του μετώπου μήκος είναι το έν έβδομον.

Εάν το μήκος του προσώπου, από των ριζών τής κόμης μέχρι του πάγωνος, διαιρεθῆ εις τρία ίσα μέρη, ή πρώτη διαίρεσις έρίζει το μέρος, ένθα αι όσφρῦς συναντῶνται, ή δε δευτέρα το μέρος των βωθώνων.

Το από των ποδών μέχρι τής κορυφῆς τής κεφαλῆς ύψος, είναι το αυτό οίον είναι το μήκος μεταξύ των άκρων των δακτύλων των δύο χειρῶν, αφού έκτανθῶσιν οι βραχίονες.

★

Η ΓΗ ΚΑΙ Η ΣΕΛΗΝΗ

Η Σελήνη απέχει τής γῆς 96,000 λεύγας. Τηλεσκόπιον δε, όπερ μεγεθύνει τα αντικείμενα δις χιλιάκις, την πλησιάζει εις 48 λεύγας πλησίον των όφθαλμών μας.

Εάν τηλεγραφικόν τι σύρμα ήνωσε την γῆν μετά τής σελήνης, εις διάστημα ενός δευτερολέπτου και ήμισως θα διήνυεν έν τηλεγράφημά μας μέχρις εκεί.

Η δε σφαίρα των νέων τηλεβόλων, εάν διατῆρει καθ' όλον το διάστημα την αυτην αρχικήν ταχύτητα, θα έφθανεν εις την σελήνην μετά έννα ημέρας.

Οκτώ δε μήνας και είκοσι έξ ημέρας θα έχρειάζετο ο ταχύτερος σιδηρόδρομος δια να μεταφέρη εκεί επιβάτας εκ τής σφαιρας μας.

Η σελήνη είναι τετρακοσιάκις πλησιεστερα τής γῆς ή ο ήλιος. Ο δε μάλλον πλησιεστερος ήμιν αστήρ απέχει εκατοντάκις εκατομμυρίων φορές μακρότερον τής σελήνης.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Είς κόκκος χρυσοῦ, αξίζει καλειτέρον εκατόν οκάδων σιδήρου.

Μία καλή λέξις και μία θωπεία, κáμνουν τον έλέφαντα ήμερον ως άμνόν.

Ο,τι εισέρχεται έν τη καρδιά, φαίνεται και εις τους όφθαλμούς.

Ο μη κάμνων το καλόν φρόνιμος άνήρ, όμοιάζει προς μέλισσαν, ήτις δεν παράγει μέλι.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Αι αναλογίαι του ανθρώπινου σώματος, είσιν ακριβῶς και μετά μαθηματικής έπιμελείας καθωρισμέναί.

Η ΗΧΩ

EN TROMERON SYMBAN

Ἡ ἱστορία ἔχει μέχρι τοῦδε ἀναγράφει πολὺ περιέργους καὶ παραδόξους συμπτώσεις ἀντιπαθείας, ἀναφέρεται δὲ μάλιστα, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν διασήμων ἀνδρῶν, ὑπέστησαν συμπτώματα οὐχὶ λελογισμένης φυσικῆς ἀποστροφῆς πρὸς τινα ἀντικείμενα.

Ὁ Πλάγιος ἀναφέρει, ὅτι ὑφίσταται πάντοτε ἀντιπάθεια μεταξύ ἀμνοῦ καὶ λύκου, καθ' ὅσον ὁ πρῶτος δὲν δύναται ν' ἀτενίσῃ τὸν δεύτερον ἄνευ φόβου καὶ ἀμέσως τάσῃ πρὸς φυγήν.

Εἰς διευθυντῆς μεγάλου θεάτρου τῶν Παρισίων δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ κλιβανόν, χωρὶς νὰ καταληχθῆ ὑπὸ νευρικοῦ ρίγους· πολλοὶ δὲ καταδεδικασμένοι εἰς θάνατον καταλαμβάνονται ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας, ἐπὶ τῇ θέᾳ μόνον τῆς λαμπρότητος. Δὲν θὰ εἴπωμεν δὲ ὑπερβολὴν, ἐὰν ἀναφέρομεν ὡδε, ὅτι μέγας ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἔχουσι μεγάλην ἀντιπαθειαν πρὸς τὸν θάνατον. Ἐσχάτως ὁ τελωνοσταθμάρχης κ. Βριδῶ ἠσθάνετο τὴν μεγαλειτέραν ἀποστροφὴν πρὸς τὸ οἰνόπνευμα ὑπὸ οἰανδῆποτε μορφῆν καὶ ἂν παρουσιάζετο τοῦτο εἴτε κωνιάκ, εἴτε κίρση, εἴτε ρούμιον κτλ.

Συνεπεὶ φρικώδους τινὸς περιστάσεως ἐξ ἐκείνων, αἵτινες πολλάκις ἀνορθοῦσι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ὁ τελωνοσταθμάρχης κ. Βριδῶ ὑπάλληλος διακεκριμένος καὶ ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων του, εἶχεν ἀναγκασθῆ ν' ἀποστρέφῃται τὸ ἀπαίσιον δι' αὐτὸν τοῦτο ποτόν, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις ἐφορολόγει διὰ βαρυτάτου φόρου. Ὁ κ. Βριδῶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ποτήριον οἰνοπνεύματος, χωρὶς νὰ καταληφθῆ ὑπὸ σφοδρᾶς ἀηδίας, ἀποστρέφετο δὲ ἐν γένει ὅλα τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ πρὸς τὰ ὁποῖα ἔτρεφε τρομερὰν ἀντιπαθειαν.

Ἦτο διωρισμένος εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Λυῶνος. ἔχεν δὲ μεγάλον ζῆλον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, κατεδίωκε σφοδρὰ τὸ λαθρεμπόριον καὶ μετὰ λεπτοῦ πάντοτε μειδιάματος ἐξαπατηροῦτο εἰς τὸ καθήκον του.

Μετὰ ὀφθαλμοῦ λυγκῶς ἐπέβλεπε τοὺς διερχομένους ταξειδιώτας, διὰ τοῦ βλέμματός, ἐνεβόθουνε εἰς τοὺς σκοποὺς των καὶ διὰ τῆς ὁσμῆς ἐκ

τοῦ μακρόθεν ἠγνοοῖ τι περιεῖχον τὰ κιβώτιά των. Ἐπρεπε νὰ εἶναι πολὺ ἐπιτήδιος ἐκεῖνος, ὅστις ἠδύνατο νὰ διέλθῃ ἐκ τῶν χειρῶν του, χωρὶς νὰ ἐννοηθῆ. Ὁσάκις δὲ συνελάμβανε τινα τὸν ἐξήταζε καὶ μέχρι τῶν ἐλαχίστων ἀντικειμένων του, ἠγχαριστεῖτο δὲ τότε πολὺ, ὅτε ἐξετέλει τὸ καθήκον του. Ἦτο δὲ ὡς ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ πολὺ ὑποπτος πρὸς πάντας.

Ὅτε ἔφθανε τὸ τραῖνον ἐξήταζε ταχέως τοὺς ἐπιβάτας μέχρις ἐνός, πρὸς τὰς κυρίας δὲ ἦτο πολὺ λεπτός, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀκριβής.

— Τί ἔχετε ἐκεῖ μέσα; ἠρώτα σοβαρῶς.

— Τίποτε, κύριε.

— Οὔτε καπνόν, οὔτε τίποτε ἄλλο;

— Τίποτε σὰς λέγω, ἀπολύτως τίποτε, ἰδοὺ ἐξετάσατε.

— Πολὺ καλά, πηγαίνετε, σὰς ἀπήντα καὶ σὰς ἄφινε ἐλεύθερον νὰ διέλθῃτε ἐκ τῶν χειρῶν του.

Ἦρέσκετο δὲ πρὸ πάντων ὁσάκις συνελάμβανε τινα, νὰ τὸν τυραννῆ μέχρι τῶν ἐλαχίστων ἀντικειμένων του ἐνώπιον πολλοῦ κόσμου, ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ τολμᾷ νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνῃ. Πρῶταν τινα κύριός τις κατέρχεται εἰς Λυῶνα, ἐρχόμενος ἐκ Μασσαλίας φέρων τὴν βαλίτζα του καὶ μέγα κιβώτιον ἐκ ζιγκου, 2 μέτρων μήκους.

— Δὲν ἔχετε τίποτε νὰ δηλώσητε; τὸν ἐρωτᾷ ὁ σταθμάρχης.

— Ἀπολύτως τίποτε! τῷ ἀπαντᾷ ὁ ταξειδιώτης. Εἰς τὴν βαλίτζαν μου ἔχω μόνον τὰ ἐνδύματά μου, τὸ δὲ κιβώτιον αὐτὸ θὰ τὸ ἀφήσω ἐδῶ καὶ θὰ ἔλθω αὐριον νὰ τὸ λάβω.

— Πολὺ κλά, πηγαίνετε, τῷ λέγει ὁ Βριδῶ καὶ ἐν ταύτῳ ἔκαμε σημεῖον διὰ τῆς κιμωλίας ἐπὶ τοῦ κιβωτίου.

Ὅτε ὅλοι οἱ ταξειδιῶται εἶχον ἀναχωρήσει, ὁ Βριδῶ συνοδευόμενος ὑπὸ τινος φύλακος τοῦ τελωνείου, ἐπλησίασε τὸ κιβώτιον, ὅπερ τῷ ἐφαίνετο ὑποπτον.

— Περιέργων, εἶπεν, τί κιβώτιον εἶνε αὐτὸ τοσοῦτου μήκους.

Καὶ ἐν ταύτῳ ἐκτύπησε αὐτὸ διὰ τινος ξύλου.

Τῷ ἐφάνη πλήρες, δύο δὲ φύλακες ἀνεκίνησαν αὐτὸ ὀλίγον καὶ ἤκουσαν κρότον ὕγρου.

— Ἐμπεριέχει ὕδωρ ἴσως, εἶπέ τις τῶν φύλακων.

— Ἴσως οἶνον, προσέθηκεν ἕτερος.

— Ἴσως θάλασσαν, ἐπεῖπεν τρίτος.

— Δὲν εἶνε δυνατόν, τοῖς λέγει τότε ὁ κ. Βριδῶ, διότι πρὸς τί τὸ σχῆμα τοῦτο τοῦ κιβωτίου.

— Νὰ δοκιμάσωμεν, κύριε σταθμάρχα, τῷ λέγει τότε εἰς τῶν φύλακων καὶ ἐν ταύτῳ, διὰ τινος σιδηροῦ ἐργαλείου, ἔκαμεν ὀπήν ἐν τῷ κιβωτίῳ.

Μόλις δὲ ἐξῆγαγε τὸ ἐργαλεῖον καὶ τὸ ὠσφράνθη:

— Ἐχει οἰνόπνευμα μέσα, τοῖς εἶπεν.

Ὁ τελωνοσταθμάρχης ἐπλησίασε καὶ ὠσφράνθη καὶ αὐτός.

— Ἀπὸ τὸ καλὸν μάλιστα οἰνόπνευμα, προσέθηκεν οὗτος. Δὲν ἀμφέβαλλον.

— Ἄ! τὸν κατεργάρῃ ἤθελεν ἴσως νὰ τὸ περάσῃ διὰ λαθρεμπόριον, ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει του καὶ ἀπὸ τῆς χεῖρας θὰ περάσῃ.

Εἶτα δὲ προσέθηκε μειδιῶν:

— Πηγαίνετε νὰ φέρετε ἐν ποτήριον, νὰ δοκιμάσωμεν καλλίτερον τὸ περιεχόμενον διὰ τῆς γεύσεως.

Ἡ πρότασις αὕτη φαίνεται ἤρεσκεν εἰς τοὺς συντρόφους του. Μάλιστα ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, κομίζων τὸ ποτήριον, προσεκάλεσε καὶ τινὰς ἄλλους φίλους του παρισταμένους καὶ πάντες ἐδοκίμασαν ἐκ τοῦ περιεχομένου.

— Εἶναι ἐξαιρετὸν οἰνόπνευμα, ἐπανελάβεν ὁ τελωνοσταθμάρχης, δεκαοκτὼ τοῦλάχιστον βαθμῶν.

— Τί ὠραῖον γεῦσιν ἔχει ἐπανελάβεν εἰς ἐκ τῶν τελωνοφυλάκων.

— Ἐχει γεῦσιν τῆς ἐπαναλήψεως, ἐπεῖπεν ὁ σταθμάρχης, καὶ ἄς τὸ δοκιμάσωμεν πάλιν.

Τὰ κύπελλα ἀνανεώθησαν ἐκ νέου, καὶ πάντες ἔπιον εἰς ὑγείαν τοῦ ταξειδιώτου. Ὁ τελωνοσταθμάρχης κύριος Βριδῶ ὡς καλὸς οἰκογενειάρχης, ἐπλήρωσε μίαν φιάλην ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος διὰ νὰ τὴν δοκιμάσουν τὰ τέκνα του καὶ ἡ σύζυγός του ἕνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτοῦ γεύσεως.

Τὴν ἐπαύριον, ὅπταν ὁ ταξειδιώτης παρουσιάσθη εἰς τὸ τελωνεῖον, τὸν ἠρώτησεν ὁ τελωνοσταθμάρχης.

— Δὲν μοῦ λέγεις, τί περιέχει αὐτὸ τὸ κιβώτιον;

— Δὲν πληρώνει τίποτε φόρον. Εἶναι ἀτελές.

— Πῶς ἀτελές, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Βριδῶ. Δὲν γνωρίζετε, ὅτι ὅλα τὰ ποτὰ πληρώνουν βαρὺ μάλιστα τέλος;

— Τί λέγετε, ἀδελφέ; Ποῖα ποτὰ πληρώνουν; Τὸ κιβώτιον αὐτὸ περιέχει τὸν νεκρὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου, τὸν ὁποῖον φέρω, νὰ ἐνταφιάσω εἰς τὴν πατρίδα μου.

— Λοιπὸν πτώμα εἶναι μέσα; ἐπανελάβεν μετ' ἀποστροφῆς ὁ σταθμάρχης!

— Πρῶτην φορὰν ὅπου μᾶς συμβαίνει αὐτὸ!

— Καὶ ἡμεῖς ἐπίομεν τὸ οἰνόπνευμά του!

— Κακοῦργε! θὰ σὲ καταγγεῖλω!

Πάντες δὲ οἱ παριστάμενοι ἤρξαντο μωρῶζοντες νὰ πτώσει καὶ νὰ σφραγίσωσι τὰ στόματά των.

— Λοιπὸν ἐπίατε ἀπὸ τὸ οἰνόπνευμα τοῦ πτώματος; ἠρώτησεν ὁ ταξειδιώτης.

— Μάλιστα ἐπίομεν, καὶ μᾶς ἐφάνη ἐξαιρετὸν!

— Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον ἠνοιζαν τὸ κιβώτιον καὶ εἶδον τὸ ἀποτρόπαιον πτώμα πλέον ἐν τῷ

οἰνοπνεύματι, κατελήθησαν πάντες ὑπὸ φρίκης, ὁ δὲ τελωνοσταθμάρχης ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ ἔπεσε λυποθῆμος μετὰ βαρυτάτου γούπου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Προσκληθέντες δ' ἀμέσως ἰατροῦ, ἔλαβον τῇ διαταγῇ τοῦ ἀμέσως πάντες δραστήριον φάρμακον.

Καὶ τέλος ἰδοὺ διατὶ ὁ τελωνοσταθμάρχης ἀποστρέφετο φρικώδως τὸ οἰνόπνευμα, ὅπως πολλοὶ ἄλλοι, ὡς προσέπομεν, ἀποστρέφονται ἄλλα ἀντικείμενα.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Φ. Π.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἄστειος τις συνιστᾷ τὸν φίλον του πρὸς φίλον οὕτως:

— Ἐπιτρέψατέ μοι, νὰ σᾶς συστήσω τὸν φίλον μου κ. Ν. ὅστις δὲν εἶνε τόσο ἠλίθιος, ὅσον ἔχει τὴν ὄψιν. Εἶναι φυσικὸν τοῦ.

Ὁ δὲ συσταίνόμενος προσαιτιόμενος ἀμέσως:

— Ἀκριβῶς, λέγει, ἡ διαφορά αὕτη, ὑπάρχει μεταξύ τοῦ φίλου μου καὶ ἐμοῦ· ἐγὼ μὲν νὰ φαίνομαι ἠλίθιος, ἐνῶ δὲν εἶμαι, ἐνῶ δὲ αὐτὸς εἶναι, χωρὶς νὰ φαίνεται.

Ἐσχάτως ἐδικάζετο εἰς μαῦρος, κατηγορούμενος ἐπὶ κλοπῇ.

— Ποῦ ἐγεννήθη; τὸν ἐρωτᾷ ὁ πρόεδρος.

— Εἰς τὰς Πάτρας, ἀπαντᾷ ὁ μαῦρος.

— Εἰς τὰς Πάτρας; ἐρωτᾷ μετὰ περιεργείας ὁ πρόεδρος, πάλιν μᾶς περιπαίσεις;

— Ναί, κύριε πρόεδρε, εἰς τὰς Πάτρας, ἐγεννήθη, ἀπαντᾷ ὁ μελαψὸς ἐκ νέου, εἰς τὰς Πάτρας, νὰ ἐρωτήσητε καὶ τοὺς μάρτυρας.

— Περιέργων! λέγει τότε ὁ πρόεδρος σιγηλῶς εἰς τὸν παρακαθήμενον δικαστὴν, τὸν ἐξέλαβον δ' αἰθίσια!

Εἰς νέος καθηγητῆς, νεοδιορισθείς, θελήσας νὰ ἐφαρμώσῃ καινοτομίαν εἰς τὴν τάξιν του, ἔλεγε τὰδε τοῖς μαθηταῖς του:

— Προσοχή! Εἶναι καιρὸς νὰ ἀλλάξωμεν κεφαλὴν, εἶναι καιρὸς νὰ δεῖξωμεν ἔργα, πρόδοον καὶ ἀξίαν, λοιπὸν καινοτομίας καὶ καινοτομίας θέλω. Καὶ πρῶτον οἱ παρόντες δὲν θὰ ἐγειρώσι πλέον τὰς χεῖρας ὅταν ἀπουσιάζωσι. Τανάκαλιν δὲ οἱ ἀπόντες θὰ τὰς ἐγειρώσιν. Ἠκούσατε;

ΕΝ ΤΩ ΠΛΟΙΩ

Ὁ υποπλοίαρχος πρὸς τὸν πλοίαρχον, κοιμώμενον ἐν τῷ δωματίῳ του:

Ὁ πλοίαρχος.—Κύριε πλοίαρχε, σηκωθείτε, ... ἐκαθήσαστε.

Ὁ πλοίαρχος.—(χυριευμένος ἐτι ἐκ τοῦ ὕπνου) Οὐφ, πρὸς ὀλίγου ἐπάγαμεν. Δὲν πεινώ.

Ὁ πλοίαρχος.—Δηλαδή ἐπέσαμεν ἔξω, κύριε πλοίαρχε. Τὸ πλοῖον ἐκάθησεν εἰς τὴν ξηρὰν.

Ὁ πλοίαρχος.—Τί λέγεις, ἐπέσαμεν ἔξω; ὦ τί δυστυχία! καὶ ἐγὼ ἔβλεπα ὄνειρον, ὅτι ἐπρώγαμεν καὶ τῶρα ρίξει ἔξω!

Ὁ πλοίαρχος.—(κατ' ἰδίαν). Ἄμ' ὄλο καρβέλια βλέπεις ἕως τώρα γιὰ νὰ ἴδωμεν τί θὰ βλέπεις τώρα.

ΕΝ ΤΩ ΑΥΤῷ ΠΛΟΙΩ

Ὁ σύζυγος.—(μὲ ἠπιότητα, ἵνα μὴ ταραχθῇ ἡ σύζυγός του) Αἶ, τάχαθες, Μελπομένη; Τώρα, τί νὰ σοῦ κάμωμεν. Ἰπομονή, θὰ διαβάζωμεν ἐφημερίδας; ἕως ὅτου φθάσωμεν...

Ἡ σύζυγος.—Τὸ βλέπεις, διαβάζω.

Ὁ σύζυγος.—Ναί, ἀλλὰ θὰ μείνωμεν ἀκόμη ἐδῶ δύο τρεῖς ἡμέρας.

Ἡ σύζυγος.—Καλεῖτερα, θὰ διαβάξω ἐφημερίδας, σοὶ εἶπον.

Ὁ σύζυγος.—Λοιπὸν εἶσαι εὐχαριστημένη, ὅπου ἐκαθήσαστε;

Ἡ σύζυγος.—Πῶς ὄχι; ἀφοῦ περνώμεν ἐδῶ καλά!

Ὁ σύζυγος.—Πῶς; γνωρίζεις;

Ἡ σύζυγος.—Ναί, μοῦ τὸ εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

ΟΠΩΡΙΚΑ

Δύο σύζυγοι ὁμιλοῦσι μεταξύ των περὶ κληρονομίας.

—Θ' ἀφήσωμεν τὰ ὑπάρχοντά μας, εἰς τὸν τελευταῖον ἐπιζήσαντα, ὅποτε ἀποθάνωμεν, εἶπεν ὁ σύζυγος.

Ἡ σύζυγος τότε ἀρχίζει νὰ κλαίῃ, καὶ ὁ σύζυγος νὰ λυπηταί διὰ τὸν θάνατόν των.

—Ἄ! τότε, ἐπιλέγει, νὰ μὴ τ' ἀφήσωμεν εἰς οὐδένα.

Κυρία τις παρατηροῦσα τὰς γραμμάς τῆς χειρὸς φίλης τῆς, τῇ προλέγει τὴν τύχην.

—Περὶ τοῦ μέλλοντός σου, ἀγαπητή μου, δὲν βλέπω τίποτε νὰ σοῦ εἰπῶ, τῇ προσθέτει, ἀλλὰ ἐὰν θέλῃς δύναμαι νὰ σοῦ εἰπῶ τὸ παρελθόν σου.

—Ἄ! ὄχι, πρὸς θεοῦ! ἀγαπητή μου, νὰ μὴν ἀκούσῃ τίποτε ὁ σύζυγός μου.

—Τί ἐπραξεν ἡ Ἀθηναῖα καὶ ἡ Ἡρα; ἠρώτησέ τις δεσποτινίδα τινα, ὅποτε ὁ Πάρις δὲν ταῖς ἔδωκε τὸ μῆλον;

—Ἀπλούστατον, τὸν περιεφρόνησαν διὰ τὴν ἀγένειάν του καὶ τὸν ἐμοῦτζ...

Ἐφημερίς τις ἔγραφε τὴν προγενεστέραν ἡμέραν: «Ἐφέτος δὲν θὰ ἔχωμεν χειμῶνα, ἀφοῦ αἱ μέλισσαι δὲν ἐκλείσθησαν εἰσέτι εἰς τὰ κελιά των.»

Τὴν δ' ἐπαύριον ἀνέγραφεν: «Ἀφοῦ αἱ ἀγριαὶ νῆσαι ἐφάνησαν τόσο ἐγκαίρως, εἶνε βέβαιον, ὅτι θὰ ἔχωμεν βαρὺν χειμῶνα.»

—Ποῖον ἐκ τῶν δύο νὰ πιστεύσῃ τις;

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ἡ κ. Δ. συμβουλευούσα τὴν νεαρὰν κόρην τῆς, ἀλλὰ λησμονήσασα τὰς τῆς προτετραίας συμβουλὰς τῆς:

—Τέκνον μου, τῇ λέγει, πρέπει πάντοτε νὰ εἶναι φρόνιμος καὶ νὰ βαδίζῃς μὲ τοὺς ὀφθαλ-

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἐδραξε τὴν περίστασιν:

Εἶς Ἄγγλος καὶ εἷς Γάλλος ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσωσι διὰ τοῦ πιστολίου· ἐνῶ δὲ ἐμελλον νὰ πυροβολήσωσι κατ' ἀλλήλων, λέγει ὁ πρῶτος πρὸς τὸν δευτέρου, δισταζὼν ἐτι:

—Συμβιβάζομεθα;

—Ναί, ἀπαντᾷ ὁ δευτέρος καὶ ἐν ταυτῷ ἡ σφαῖρά του κατασυντρίβει τὴν κάτω σιαγόνα τοῦ ἀντιπάλου του.

★

—Τί κάμνει ὁ ἰατρός π. Κ.; ἠρώτα κυρία τις ἐν τινι συναναστροφῇ τὸν παρακαθήμενόν τῆς, ἐπίσης ἰατρόν.

—Ζῆ ἡσυχίας εἰς τὸ κτήμά του, ἀφ' ὅτου ἰδιωτεύει Κυρία, αὔριον δὲ θὰ τὸν ἴδω, θέλετε νὰ τῷ εἰπῶ τὰς προσρήσεις σας;

—Ἄ! ὄχι, εὐχαριστῶ. Εἰπέτε του μόνον, ὅτι καὶ αἱ πελάται του ζῶσιν ἐπίσης ἡσυχίας, ὡς αὐτός.

★

Ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταξύ δύο ἀγοραστῶν, ἐνὸς καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας καὶ ἑτέρου τῆς φυσικῆς:

—Ἡ ἀγορὰ οὐδὲν ἄλλο εἶναι τὴν σήμερον ἢ μία ἐκθεσις πτωμάτων ζῴων, εἶπεν ὁ ἱστορικός.

—Τὰ ὅποια ἐξαφανίζομεν ἡμεῖς, τὰ ἐτι μεγαλειότερα ζῶα, ἐπεῖπεν ὁ φυσικός.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παιδίον τι ἠρώτα τὴν μητέρα του:

—Εἶναι ἀληθές, μαμά, ὅτι ἡ γῆ γυρίζει πέρξ τοῦ ἡλίου;

—Ναί, τέκνον μου, εἶναι ἀληθές, τῷ ἀπαντᾷ ἡ μήτηρ.

Τὸ δὲ παιδίον μετὰ τινα σκέψιν:

—Καὶ ὅταν δὲν εἶναι ἡλιος, μαμά, τότε ποῦ γυρίζει ἡ γῆ;

Εἰς τὴν Ἐκθεσιν.

—Ἐνῶ ἡ Αἰλὴ ἴσταται νὰ παρατηρῇ πρὸ ἐκάστου περιέργου ἀντικειμένου, ὁ ἀδελφός τῆς λαμβάνει αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τῇ λέγει:

—Ἐὰν στεκώμεθα τόσον κάθε λίγο, δὲν θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἴδωμεν τίποτε.

Ὁ μικρὸς Τάκης ἠρώτα τὸν πατέρα του:

—Τί σχῆμα ἔχει ἡ σημαία τῶν Κινέζων;

Ὁ δὲ πατὴρ του τῷ ἀπαντᾷ:

—Εἶναι κίτρινη, καὶ τετράγωνη μὲ ἓνα ὄρακον εἰς τὸ μέσον.

Καὶ ὁ μικρὸς Τάκης μετὰ μικρὰν σκέψιν:

—Τότε, πατέρα, θὰ ὁμοιάξῃ μὲ τὸ παντάλονι τοῦ ὄρακου μας, τὸ πρῶτ' αὐτὸ τὸ ἐβγαλε ἡ μαμά καὶ ἦτανε ἐτσι.

μοὺς πρὸς τὰ κάτω, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι τοῦτο ἀρμόζει εἰς τὰς νέας, δύνασαι νὰ εὕρῃς καὶ κανὲν χρηματόδεμα, τίποτε ἄλλο, τίς οἶδε;

—Μὰ, καλά, χθὲς δὲν μοῦ εἶπετε μητέρα, νὰ προσέχω, μήπως μὲ παρατηρεῖ ἡ χαιρετᾶ κανεὶς;

Κύριός τις ἔλεγε πρὸς Κυρίαν:

—Εἶσθε ἐξόχως ὠραία, Κυρία, ἀλλ' ἐτι μᾶλλον εἶσθε ὠραία, ὅταν ἔχητε κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς σας. Τότε εἶσθε θεία!

—Ἀληθῶς; Μὲ ἀστειεύεσθε, Κύριε.

—Σᾶς τὸ ὀρκίζομαι.

—Τότε, θὰ παρατηρήσω εἰς τὸν καθρέπτην, νὰ ἴδω μήπως μὲ γελᾶτε, κατεργάρη.

Ἐν τινι συναναστροφῇ, Κύριός τις ἐγνώρισε μίαν νέαν, ἣν ἠύχαριστεῖτο νὰ περιποιῆται ἰδιαζόντως.

—Καὶ ἔχετε ἄλλας ἀδελφάς; τὴν ἐρωτᾷ,

—Βεβαίως, Κύριε, ἑτέρας πέντε, ἀπάσας μάλιστα καλοπανδρευμένας.

—Χαίρω, ἀλλὰ διατί μοι λέγετε τοῦτο;

—Διὰ νὰ τὸ γνωρίζετε, Κύριε, δὲν μὲ βλέπτει ποσῶς νὰ ὑπανδρευθῶ καὶ ἐγώ.

Μεταξὺ δύο φίλων:

—Δὲν σοὶ ἐφάνη εἰρωνία, Ἰουλία, ὅτι ὁ Περικλῆς σοὶ ἔλεγεν, ὅτι εἶσαι ὠραία;

—Ἄ, ὄχι φιλιότης, διότι τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ ἰδέα μου.

Εἰς τὸν περίπατον ὁ μικρὸς Ἀγχιλαὸς ἀκολουθεῖ τὸν πατέρα του, ὅτε αἰφνης ἴσταιται πρὸ τινος διερχομένης κηδείας.

— Πατέρα, τῷ λέγει, διατί ἔκαμαν τόσον μακρὰν τὸ νεκροταφεῖον;

— Διότι οἱ νεκροὶ ἔχουν νόσους καὶ πρέπει νὰ θάπτονται μακρὰν τῶν πόλεων.

— Μὰ ἀφοῦ ἀποθνήσκουν, δὲν πεθαίνουν καὶ αἱ νόσοι;

ΧΕΙΜΩΝ

Βαρὺς ἐπῆλθεν ὁ χειμὼν
καὶ ὁ βορρᾶς συρίζει
καὶ ὁ βοσκὸς τὰ πρόβατα
ἀπ' τὰ βουνὰ γυρίζει.

Μέσα στὰ δάση πίπτουσι
τὰ φύλλ' ἀπ' τὸν ἀέρα
καὶ ἴστα λειβάδια δὲν ἔχει
ἢ τοῦ βοσκοῦ φλογέρα.

Ἡ βοσκοπούλα ἔπαυσε
νὰ παίξῃ σ' τὸ ρυάκι,
ὅπως τ' ἀηδόνη ἔπαυσε
νὰ τρέχῃ σ' τὸ κλαδάκι.

Καὶ τὰ παιδάκια ἔπαυσαν
σ' τοὺς κήπους γιὰ νὰ τρέχουν
καὶ εἰς τὰ χέρια λούλουδα
ἔπαυσαν γιὰ νὰ ἔχουν

Κ' ἡ ἀργυρὰ πανσέληνος
δὲν φέγγει πειὰ τὸ βράδυ
οὔτε τ' ἀστέρια λάμπουνε
σ' τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι.

Καὶ χιόνι πίπτει ἀφθονο
σ' τοὺς κάμπους καὶ σ' τὰ δάση
καὶ ὡς συνδόνι πάνλευκον
ἐσκέπασε τὴν πλάσι.

Λέγουσα

Ἄδαμ. Ν. Νικολαΐδης

ΤΙ ΘΕΛΕΙΣ;

Στῆ Δεσπ. Λιέτω II

Τι θέλεις; Πίε μου Λιέτω μου τὸν κόσμον γὰ χαλᾶσω
νὰ κατεβάσω τὰ χρυσὰ τ' ἀστέρια εἰς τὴ φύσι
καὶ πύργο μὲς τὴ θάλασσαν ἀστερόφωτο νὰ σχιάσω
πὺρ νάχῃ μέσα ζωγραφίαι τὸν ἥλιο πρὶν νὰ δύσῃ.

Νάχῃ βουνὰ θεώρατα, ποτάμια μὲ πλατάνια
νεράιδες ποὺ νὰ λούζωνται καὶ ἀρνάκια νὰ βοσκᾶνε
χρυσοβαμμένα σύννεφα νὰ λάμπουν ἴσ τὰ οὐράνια
καὶ παρθενὶες ὀλόδροσες γιὰ σὲ νὰ τραγουδᾶνε.

Ἐνας τσοπάνος ὁμόρφος νὰ παίξῃ τὴ φλογέρα,
ἴσ τὸ μεσοῦρ ἢ χωριγιανὲς στυρὸ χορὸ νὰ σέρνουν
καὶ ἡ φωνὴ τους σὰν πουλιὰ νὰ σχίζουν τὸν ἀέρα
καὶ ἐπάνω στὲς φτερούγες τῶν βασίλισσας νὰ φέρνουν.

Καὶ θρόνο ὁμόρφο γιὰ σὲ ἴσ τὸν πύργο νὰ σοῦ στήσω
καὶ σὺ νάσαι βασίλισσα καὶ σὺ νὰ διατάξῃς
καὶ μὲ φτερὰ ἀγγελικὰ καὶ ἴσ τὰσπρα νὰ σὲ ντύσω
καὶ ἀντάμα τὴν καρπούλα μου νὰ πάρῃς νὰ πετάξῃς.

Μὰ μὴ θελήσῃς ν' ἀρνῆθῃς τὰ μαῦρά σου τὰ μάτια
ποὺ μέσα ζωγραφίζεται ἡ δόλια μου καρδιά
πὺρ ἀπ' τὰ στήθια μώκλεψες σὰν ἔγιναν κομμάτια
ὅταν τὴν πρώτη ἀσπλαγχνή μου ἔβριξες ματιά.

Κόμης - Ἀρτώφ

Ἀθήναι 26 (11) 900.

ΜΕ ΑΦΗΣΕΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ...

Μὲ ἐσφιγγες γλυκὰ στὴν ἀγκαλιά σου
μ' ἐπότιζες μ' ὀλόδροσα φιλιὰ σου,
μὲ ἤθελες κοντὰ σου γιὰ νὰ μένω
σὰν νάμουνα μικρὸ καὶ χαιδεμένο.

Ἄλλ' ἔεφαθα ἀλλάξεις τὴ λαλιά σου
μοῦ λές πῶς θὰ γυρίσης στὴ φωλιὰ σου
πετᾶς καὶ μὲ ἀφίνης μ' ἔνα τρόμο...
δὲν συλλογίστηκες πῶς μ' ἀφήσεις στὸ δρόμο!
Ν. Σαχ.

Η ΕΥΦΑΝΤΑΣΤΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΖΑΚΥΝΘΟΣ

ΠΩΣ ΕΜΠΝΕΕΙ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Ἐυχαρίστως δημοσιεύομε τὴν κάτωθι ἐπιστολήν, ὡς
ἴδωμεν οἱ νέοι πῶς ἀρχίζουν τιτὲς σὺνγάδελφοί των
νὰ γράφουν καὶ πῶς τὸ κλίμα πολλὰκις ἐμπνέει καὶ
ἐνθαρρύνει αὐτούς, ὅπου ἴδωμεν ὅσοι γινώσκουν τὰ
ὀφελῶνται τῆς περιστάσεως.

Ζακύνθος τῆ 7 Νοεμβρίου 1900.

Σεβαστὲ μοι θεῖε,

Βαθήμενος ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ ὄραϊον παραθαλάσσιον τῆς εὐάνθου Ζακύνθου καὶ παρατηρῶν τὸν ὄραϊον ὄριζοντα τῆς νήσου, διεννοήθην νὰ γράψω καὶ ἐγὼ κάτι τι καὶ κοσμησῶ οὕτω τὰς στήλας τοῦ ὑμετέρου λαμπροῦ περιοδικοῦ τῆς «Φύσεως», διάντινος πρωτοτύπου διηγηματίου μου. Αἰσθανθεὶς ὅμως τὸ πενιχρὸν τῶν πνευματικῶν μου γνώσεων, ὡς καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ καλάμου μου, κατ' ἀρχὰς παρητήθην, ὡς ἀπειρος τῶν τοῦ κόσμου.

Ἰώρα ὅμως, ὅτε πάλιν ἐσχάτως ὄραϊον τινὰ νύκτα τοῦ Ὀκτωβρίου, εὐρέθην, δὲν ἐνθυμούμαι πῶς, εἰς τὸν λιμενοβραχίονα, κατὰμονος καὶ μετὰ λύπης ἐσκεπτόμην, ὅτι δὲν ἔγω καὶ ἐγὼ μίαν θέσιν ν' ἀπολαμβάνω κάτι τι, ἐφθάσα χωρὶς νὰ ἐννοήσω εἰς τὸ ἄκρον τοῦ λιμενοβραχίου. Ἡ σελήνη ἔλαμ-

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Ὁ καθημένος μετὰ δαίμονος ἀγγελος, ἀναγκαστικῶς μανθάνει παρ' αὐτοῦ τὴν κακίαν καὶ τὴν ἀπιστίαν.

✠✠✠✠

Ὁ κλαίων καὶ ὀδυρόμενος, περισσότερον βλάπτεται ἢ ὠφελεῖται, καθόσον ἡ ἀνακούφισις μόνον ἀπαξ ἐπέρχεται.

✠✠✠✠

Ἡ κοιλία ὁμοιάζει πρὸς τὸ ὄρολόγιον, ὅσον περισσότερον ἀμφοτέρω κορδίζονται, τόσον ταχύτερον καὶ χαλοῦν.

✠✠✠✠

Εἰς τὸν κόσμον ὁ ἄνθρωπος ἐρχεται διὰ τόσον ὀλίγον καιρὸν, ὥστε μόλις κατασκευάσῃ τὴν φωλεάν του, τὴν ἀφίνει καὶ φεύγει.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΒΑΡΙΕΤΕ

Αἱ Ἀθήναι, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν εὐτυχεῖς, διότι καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα ἐφέτος προαγγέλλεται ἡ διαμονὴ ἐνταῦθα τῆς ἐξόχου καλλιτέχνιδος Κατ Αἰκατερίνης Βερώνη, τὴν ὁποίαν ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωμία ἀγαπᾷ καὶ τιμᾷ υπερβάλλοντως.

Μὴ ἐπιτρέποντος ὅμως, ἤδη, τοῦ χώρου ἡμῖν νὰ ἐκτανθῶμεν, περιοριζόμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος ν' ἀναγγεῖλωμεν μόνον τὴν εὐχάριστον ταύτην εἰδήσιν, ἐπιφυλασσόμενοι λίαν προσεχῶς νὰ ἐκθέσωμεν τὰ καθέκαστα, ὡς καὶ τὰς κρίσεις ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἔργων, ἅτινα μέλει νὰ διδάξῃ, ἡ περίφημος Ἑλληνικὴ καλλιτέχνις.
Ν. Σ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
7ου ΤΕΥΧΟΥΣ

20. Αἶνιγμα: τὸ αἶνιγμα.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Μ. Νικοκλῆς ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Περ. Διομήδης ἐκ Πατρῶν, ἡ Κυρ. Ἐλένη Φουντούλη, ἐκ Πειραιῶς, ὁ κ. Βασίλ. Δεληκατερίνης ἐκ Πάτρμου, ὁ κ. Ν. Σταματοπούλου ἐκ Κερκύρας καὶ ἡ Δεσποινὴ Χαρίκλεια Λογιωτατίδου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

21. Ἐρώτησις: Δεῖτε ἢ φύσει ἐναλλάξ ἀνανεοῦνται.
Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Μ. Νικοκλῆς ἐξ Ἀθηνῶν ὁ κ. Β. Δεληκατερίνης ἐκ Πατρῶν καὶ ἡ Δεσποινὴ Χαρίκλεια Λογιωτατίδου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

22. Ἀπορία: ὅτι οὐδαμῶς ὁμοιάζει μετὰ τὴν ἑλλην.
Ἔλυσαν αὐτὴν ὁ κ. Μ. Νικοκλῆς ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ν. Δαρῶμος ἐκ Πειραιῶς, ἡ Δεσποινὴ Βέρα Ντίνου ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Σωκράτης Σίμου ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἡ Δεσποινὴ Ἀντιγόνη Σαλαντοπούλου ἐκ Πάρου, ὁ κ. Νικόλ. Μανωλόπουλος ἐκ Βόλου καὶ ὁ κύρ. Μενέλαος Νικητῆς ἐκ Θεσσαλονίκης.

ΣΗΜ. Τὸ δῶρον ἔλαβε διὰ κλήρου ὁ κ. Μ. Νικοκλῆς ἐξ Ἀθηνῶν.

πεν ἐπὶ τοῦ στερεώματος, ἀντανაკλωμένη εἰς τὴν ποιητικὴν τῆς Ζακύνθου θάλασσαν, ὅτε μίαν μόνον λέμβος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διέσχισε τὴν ὑγρὰν ἐπιφάνειάν της. Ἐν αὐτῇ ὁμάς νέων διεσκέδαζεν ἄδουσα, ἐνθ' ἓν μίαν κιθάρα συνώδευε διὰ τῆς ταχύσεως τῶν χορδῶν τῆς τὰ ὄρατα καὶ ἐκφραστικὰ ἄσματά των.

Τότε κ' ἐγὼ ἐκάθισα εἰς τινὰ πέτραν τοῦ γιालοῦ καὶ ἤκουα τὰ γλυκύτατον ἄσμα. Ἦτον ὄντως ὄρατον καὶ παρεσυρόμην εἰς σκέψεις καὶ φαντασίας! Μετ' ὀλίγον ὅμως παρετήρησα, ὅτι δὲν ἤκρουσθον πλέον τοῦ ἁσματός των καὶ ὅτι ὁ νοῦς μου ἔτρεχεν εἰς ἰδεώδη πράγματα....

Ἐζήτησαν νὰ κάμω ἓν διήγημα. Ἡ αὐτὴ ἰδέα, ἣτις μοὶ διήλθε τὸν νοῦν καὶ ἄλλοτε. Καὶ τοιουτοτρόπως ἐσχημάτισα αὐτὴν τὴν πενιχροτάτην ἱστορίαν, ἣν καὶ θάναγνώσῃτε. Αὐτὴν τὴν ἰδέαν τὴν ἐφαντάσθην, μόνος τὴν ἔγραψα καὶ τὴν ἐκαλλώπισα, ὅσον μοὶ ἐπέτρεπεν ὁ ἀσθενὴς μου κάλαμος καὶ σὰς τὴν ἀποστέλλω πρὸς δημοσίευσιν. Τώρα σεῖς, ἐάν ἐγκρίνετε, δημοσιεύσατέ την. Ἔινε καθαρὰ φαντασία τοῦ νοῦς μου καὶ οὐδεὶς μ' ἐβοήθησε εἰς τοῦτο. Ὅθεν εἶνε ἔργον μου. Καὶ ναὶ μὲν ἀναγνωρίζω, ὅτι δὲν εἶνε ἄξιον διὰ τὴν «Φύσιν», ἀλλὰ τέλος πάντων πρέπει νὰ ἐνθαρρύνετε καὶ νὰ ὠθῆτε ἐπὶ τὰ πρόσω, πολλοῦ γε καὶ δὴ συγγενῆ σας.

Ἐάν τὴν δημοσιεύσῃτε, σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ ἀποστείλητε ἐν φυλλάδιον τοῦ θεοῦ μου Λεονάρδου, μὴ τὸ λησμονήσῃτε, καθὼς καὶ εἰς ἐμὲ εἰ δυνατόν δύο.

Πρὸ καιροῦ σὰς ἀπέστειλα ἐν δελτάριον, ἀλλὰ μὴ λαθὼν ἀπάντησίν σας ὑπωπεύθην μήπως δὲν τὸ ἐλάβετε, ὅθεν ἐπαναλαμβάνω τὰ γραφόμενά μου καὶ ἴδη.

Σὰς ἔγραψον, ὅτι μετέβην εἰς τοῦ κ. Ἐμ. Γιαννοπούλου, ὅστις μοὶ εἶπεν, ὅτι κατὰ τὸν νέον νόμον πρέπει νὰ εἶνε τις γαιοκτήμων διὰ νὰ εἰσεέλθῃ εἰς τὴν τράπεζαν, ὡς ὑπάλληλος. Ἀποτυχία λοιπόν. Προσέτι μοὶ εἶπεν, ὅτι ἀπ' ἧς ἤλθετε εἰς Ζακύνθον, μόνον ἐν φυλλάδιον εἰς διπλοῦν ἔλαβεν ἔκτοτε. Τῷ ὑπεσχέθητε, μοὶ εἶπε καὶ ἓνα τόμον τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔλαβεν εἰσέτι.

Ἄνευ ἐτέρου ἀσπάζομαι τὴν θεῖαν
ὡς καὶ ὄλους τοὺς ἐξαδέλφους μου.

Θεόδοτος Μ. Φιλίππου

Υ. Γ. Θεῖε, σὰς παρακαλῶ, μὴ με λησμονεῖτε καὶ φροντίσατε διὰ καμίαν θέσιν, σεῖς ποῦ γνωρίζετε τόσον κόσμον. Ἀναμένω δὲ ταχέως ἀπάντησίν σας, ὅπως ἴδω, ἐάν σὰς ἤρεσε τὸ διήγημά μου καὶ ἐάν θὰ τὸ δημοσιεύσῃτε. Ἐάν εἶνε δυνατόν νὰ βάλετε καὶ δύο τρεῖς εἰκόνας.

Ὁ αὐτὸς ἀνεψιὸς σας

Ἀπάντησις. Θὰ μελετήσωμεν τὸ πρωτότυπον διηγηματίον σας καὶ ἐν ἦναι καλόν, εὐχαρίστως θὰ δημοσιεύσῃ, ἄλλως θὰ ριφθῇ εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρηστών! Διὰ δὲ τὴν θέσιν, ὡς μὰς γράφετε, θὰ φροντίσωμεν τὰ δέοντα καὶ ἡσυχεῖτε.

ΟΛΓΑ ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΥ

Ὁδὸς Ἐρμοῦ, ἀριθ. 99 Ἀθήναι.

Μοδίστα γυναικείων φορεμάτων, μὲ ἀρίστως συστάσεις. Ἐργασία ἀσφαλῆς καὶ ἐγγυημένη, ἀκρίβεια καὶ στερεότης εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἐφαρμογὴ δὲ τοῦ τελευταίου συρμού τελεία καὶ τιμαὶ ἐκτὸς παντὸς συναγωνισμοῦ. Συνιστᾶται ταῖς συνδρομητικαῖς ἡμῶν.

Ἐξεδόθη! Ἐξεδόθη! Ἐξεδόθη!

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1901

Χρονογραφικόν, φιλολογικόν, γελοιογραφικόν
Τόμος 16ον.—Ἔτος 16ον.

Ἄκρατον πάντοτε, χαριτωμένον, μοναδικόν, πλούσιον, καλλιτεχνικώτατον ἐξεδόθη καὶ τὸ ἐφετινόν **ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ** τοῦ 1901.

Σπεύσατε νὰ τὸ ἀπολαύσητε, νὰ ἐντυφῆσητε εἰς τὰς 450 κομμάς του σελίδας, νὰ συναντήσητε πάντας σχεδόν τοὺς διαπρεπεστέρους ποιητὰς καὶ λογογράφους, ὅτινες συνειργάσθησαν καὶ ἐφέτος, νὰ θαυμάσητε τὰς λαμπράς του εἰκόνας, νὰ αἰσθανθῆτε ἀλληλοδιαδόχως ὅλας τὰς συγκινήσεις ἐκ τῆς ποικιλίας τῶν περιεχομένων του ἐξ ὄλων τῶν εἰδῶν τῆς λογοτεχνίας.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φύσεως», χάριν τῶν ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, φίλων καὶ ἀναγνωστῶν αὐτῆς, πέμπει ἐλεύθερον τελῶν εἰς πάντα ἐμβάζοντα αὐτῇ τὸ ἰσοτιμὸν φρ. χρ. 5 τὸ ἀληθῶς ἀπαράμιλλον.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ ΤΟΥ 1901

Μὴ τὸ λησμονῆτε! Εἶνε τὸ ἐκλεκτότερον φιλολογικὸν βιβλίον· ἀληθῆς ἀπόλαυσις· σύντροφος θεληκτικός, κόσμημα ἀπαραίτητον πάσης βιβλιοθήκης.

NICHOLAS S. MIGLIARESSIS
STEVEDOR

*And General Commission Agent Galatz,
Braila, Sulina and Kustendje.*

Contracts for Stevedoring with Ungarische Fluss—und—Seeschiff—fahrts—Actien—Gesellschaft

LE GALIEN

REVUE MEDICALE MENSUELLE

REDACTEUR EN CHEF Dr P. DIVARIS

Τῆς συνεργασίας τῶν διαπρεπεστέρων
ἰατρῶν τῶν Παρισίων.

68 Rue de Rennes, Paris

Συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι δραχ. 15.

Συνιστάται τοῖς ἡμετέροις συνδρομηταῖς, ὡς λίαν ὠφέλιμον καὶ σοβαρὸν σύγγραμμα, περιέχον ἐκάστοτε τὰ νεώτερα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης καὶ συντάσσεται μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ρέκτου κ. Π. Διδάρη.

ΝΕΚΤΑΡ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ἰδρυθεῖσα τῷ 1860

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

ΕΚΔΕΚΤΟΙ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΙ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΚΥΛΑ

Ὁδὸς Μνηματάκια ἀριθ. 32

Ἰποκατάστημα Ἀσφαλῆ Μετζίτ ἀριθ. 51—53

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Συνιστάται μοναδικῶς διὰ τὴν γνησιότητα τῶν αἰγῶν του

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

26. Λαβύρινθος

Γιατὶ τὸ «σῶσον...» κλπ ἀντὶ γὰρ νὰ μᾶς σῶσῃ ποθεὶ ὅλως τ' ἀντίθετον... τὸ πᾶν νὰ θανατώσῃ;

27. Ἐρώτησις

Γιατὶ ἡ νῆσος διλημμα ἐκφράζει κι' ἀπορίαν;

28. Αἶνιγμα

Μὲ βλέπεις! εἶμαι ἄνθρωπος πλὴν θεωροῦμαι κτήνος, ἀλλ' ἤμην φεῦ καὶ βασιλεὺς καὶ μέγας Κωνσταντῖνος. Ἐπιθυμοῦμετὶ τὸ ὄνομα νὰ μάθῃς τὸ δικό μου; Τοῦ κόσμου ὄλου τὸνομα καὶ τὸ 'δικό σου δὲ μου!

Ν. Σ.

ΣΗΜ. Διὰ κλήρου δοθήσεται εἰς τοὺς λύτας δύο ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀσκήσεων ὡς δῶρον ὁ «Προξεντής», ἡ ἔμμετρος κωμῶδια τοῦ κ. Σαχίνη. Τῶν λοιπῶν δημοσιευθήσονται τὰ ὀνόματα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»,

Γ. Π. Βόλον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλη ταχυδρομικῶς.—Δ. Β. Κέρκυραν. Σᾶς ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν τέσσαρα φύλλα, ἀρ. 8. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Γ. Μ. Νέα ν. Ὑόρκην. Καθυστερούμενα φύλλα σᾶς στέλλονται προσεχῶς καὶ ἡσυχεῖτε.—Μ. Κ. Χαλκίδα. Χρυσόδοτοι τόμοι σᾶς στέλλονται προσεχῶς καὶ ἡσυχεῖτε.—Χ. Α. Σμύρνην. Δὲν ἐστείλατε εἰσέτι τὰ ὑποσχεθέντα καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν μὴ ἀναβάλλετε πλέον.—Ι. Κ. Πότι-Ρωσσίας. Καθυστερούμενα φύλλα θὰ λάβητε προσεχῶς καὶ οὐδὲν θὰ σᾶς λείψῃ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τόμου τοῦ ἔτους τούτου. Τ. Χ. Κισσόν. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Παραγγελία σας ἐτελεσθήσεται ὡς γράφετε.—Α. Γ. Κ. Πύργον-Βουλγαρίας. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Προσεχῶς σᾶς γράφομεν ἐν ἐκτάσει.—Π. Δ. Παρισίους. Ἐπιστολή ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς, δημοσιευθήσεται.—Ι. Κ. Σοφίε. Προσεχῶς σᾶς γράφομεν καὶ ἀποστέλλομεν ἀποδείξεις.—Ν. Κ. Πετρούπολιν. Ἐπιστολή μετὰ συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε ἀποδείξιν μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας.—Σ. Υ. Ὁδησσόν. Ἐχει καλῶς ὄσα γράφετε. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐμενεῖς κρίσεις περὶ περιοδικῆς μας. Μ. Ν. Σῦρον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς ἐστάλαμεν ἀποδείξιν μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας.—Κ. Ε. Πόρον. Εὐχαριστοῦμεν διὰ πρόσκλησιν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπιτρέπει ἡ ἐποχὴ. Τὸ προσεχὲς θέρος, θεοῦ θέλοντος, ἐρχόμεθα καὶ μᾶς φιλοξενεῖτε, ὡς γράφετε.—Α. Π. Κύπρον. Ἐχετε δικαίον, τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ ἐὰν ἤθευρατε, εἰ κόπους, θυσίας καὶ ἀπογοητεύσεις πολλὰς μᾶς φιλοδωρῆ ἡ ἐκδοσις τοιοῦτου φύλλου, οἷον ἡ «Φύσις» θὰ ἐδικαιολογεῖτε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰς μικράς μας ταύτας ἐλλείψεις. Ἐν ταῦτοις σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον σας.